

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

«Y.T.P. M.P. C.K.M.P. bir
leşiyorlar.» — Gezeteler —

— Sınıfta politika yooook!..

emin arslan

Ekim mevsimine hazırlık

3 Ekim tarihine
kadar tasarruflarınızı
İş Bankasına
yatırınız. Yılın
üçüncü çekilişinde
İş Bankası, başta
10 Apartman Dairesi,
100.000, 25.000,
5.000 liralara
olmak üzere
çeşitli, zengin
ikramiyeler dağıtıyor.

Çekiliş: 30 Aralık

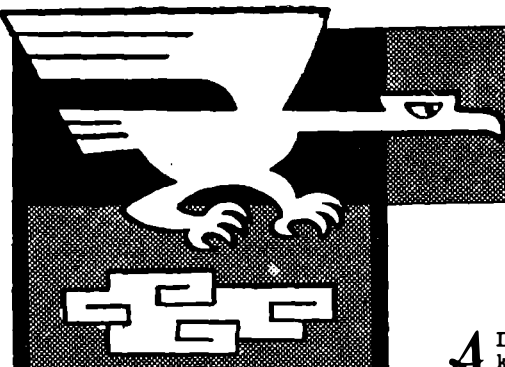
TÜRKİYE

BANKASI

Paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 6268—145)

Akbaba

Kovadis A.P.?

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Salihatin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Altan Erbulak, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Bülent Şeren, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mistik.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
6 Ağustos 1964

Cilt : 7 — Sayı : 32
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

ADALET Partisinin İstanbul kongresi üstünde, kalemler, durmadı: Amerika'daki Ak'la Kara savaşı kadar bile... Neden acaba?.. Deniz mevsimine, plâj mevsimine rastladığı için mi?.. Kalemlerden, mürekep yerine güneş mi damlıyor, tuzlu su mu damlıyor, ter mi damlıyor?

Elbet önemi büyüktü bu kongrenin: Bir kere İstanbul'un çapı büyüktür, memleket çapıdır İstanbul'un çapı. Siz henüz kendi kalkınma plânınızı, hattâ trafik plânınızı bile çizemediğimize bakmayınız. Politikamızın ana yolunu hâlâ basın şehri, hâlâ üniversite şehri, ticaret şehri, sanayi şehri, aydınlık şehri iki buçuk milyonluk İstanbul çizer. Şu bakımsız, şu perişan, şu hırpani İstanbul.

Sonra Adalet Partisi, Alican'ın siyaset oyuncağı Yeni Türkiye Partisi değildir. Kendi iymiser dilleri ile söyleyim: Millet çoğunluğunun güvendiği, yakın yarının iktidar partisidir o.

Daha sonra, başta genel başkan vekili, kalbur üstü bin adaletçiyi bir araya toplamış, konuşturmuş, partilerinin henüz aydınlığa çıkmamış siyasi çehresine biraz ışık tutmuştur.

Sayın Saadettin Bilgiç'in, memleketin âdeta sorumsuz, âdeta umursanmaz perişanlığını dile getiren

sözleri, gerçi doktor Bilgiç gibi bilgiç olmaya lüzum göstermeyen belli hakikatlerdir ama, belli olsa da hakikattir, belli olmasa da.

Sözcülerin çoğu, oy avcılığının dar sınırını aşamadı. Fikir yapısı henüz belirsiz bir partinin inanışlarını çizen doyumsuz bir konuşmayı, İstanbul kongresinde dinlemek isterdik elbet. Parti ileri gelenleri, bu isteğimizi bir bakıma karşılamışlardır. Yetkili bir ağızdan: «Adalet Partisi'nin Demokrat Parti'nin devamı» olduğunu, sürekli alkışlar arasında bir daha tekrarlayarak!.. Eh, öyle ise, inançları da, programları da, plânları da 1950—1960 arası gördüklerimiz, bildiklerimiz ve... ve çektiklerimiz olacak!

Demokrat Parti, talihli bir partidir: Gelişi ile de, gidişi ile de...

Satırların yüzüne, hayretin büyüttüğü kocaman gözlerle bakmayınız: «Başbakanı, Dışişleri Bakanı, Maliye Bakanı darağacında can vermiş, Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Milletvekilleri hâlâ cezaevinde bir parti talihli olur mu?» diye... Ben size, Demokrat Parti ileri gelenleri değil, Demokrat Parti talihlidir dedim.

O, seçim savaşında öyle bir hürriyet türküsü çalmaya başlamıştı ki, Halk Partisi yöneticileri bile, zaman zaman kendi bileklerinde

zincir aradılar.. Vatan onların elinde cennet bahçesi olacaktı: Aylanzoz dallarından bile bolluğun altın yemişlerini toplayacaktık...

Bir şeyler sezmişlerdi, bir şeyler görmüşlerdi, bir şeyler tasarlamışlardı elbet. Türkiye'nin, kesesine düğüm üstüne düğüm vurulmuş pinti politikasını değiştirmek, memlekete bir «Ha babam» ruhu getirmek istiyorlardı. Bir yandan C.H.P. nin biriktirdiği dövizler, altınlar, onların cömert ellerine geçti, bir yandan Amerikan yardımı bu politika mirasçılarının hovarda avuçlarına aktı, bir yandan da Merkez Bankası matbaası, soluksuz bir çaba ile banknot basıp piyasaya sürdü. Kavuştuk bolluk cennetine... Elektriksiz köye bile buzdolabı o şımarık yıllarda girmişti.

İşte Demokrat Parti'nin talihi, bu gidişin talihsiz sonunu görmeden iktidardan düşmesindedir.

Şimdi, İstanbul kongresinde, Adalet Partisi sözcüleri: «Biz, D.P. nin devamıyız» diyorlar...

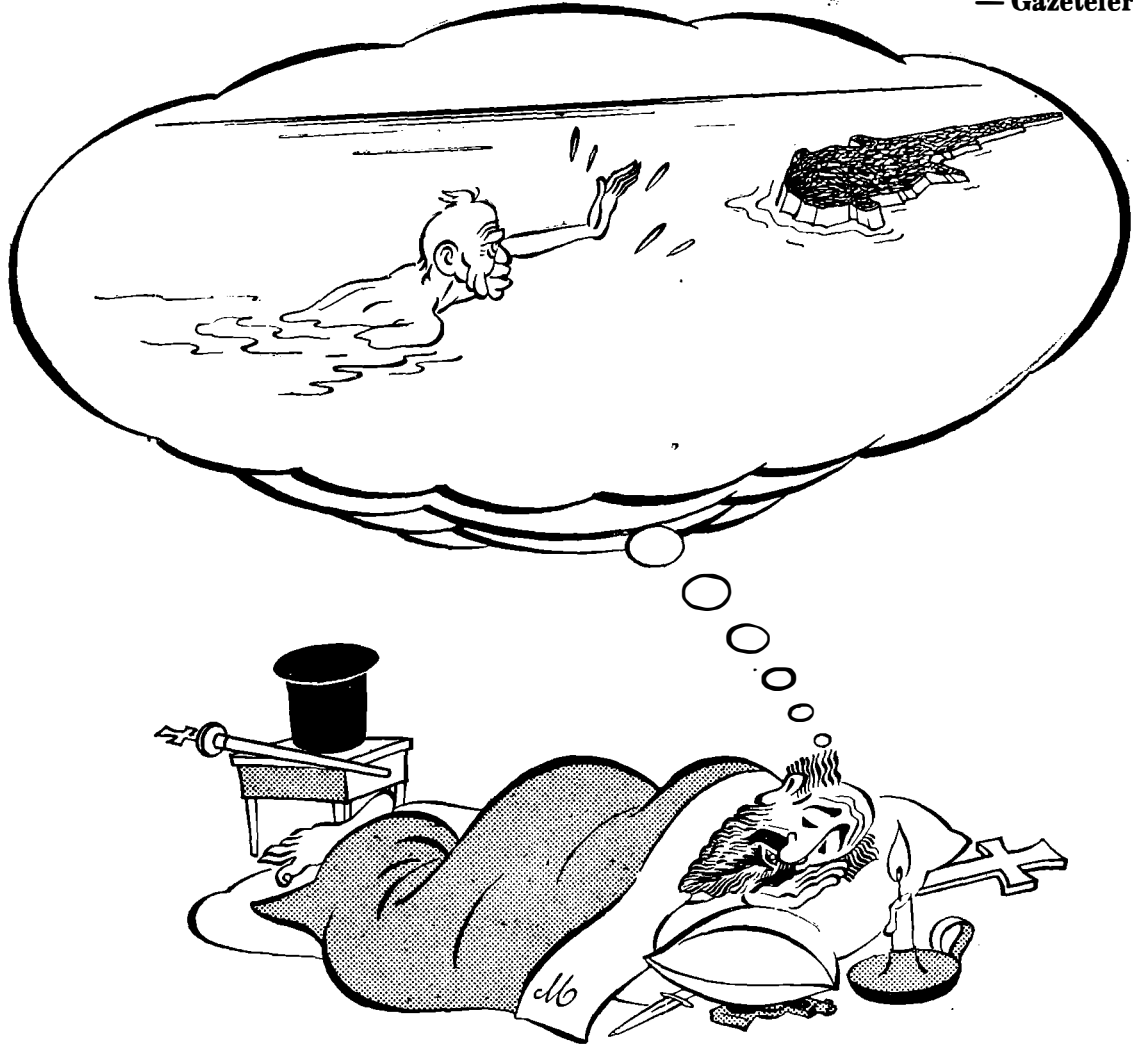
Bir partinin devamı, bir inanın, bir tutuşun, bir gidişin devamıdır.

Eğer öyle ise, kendilerine gönüllüğün sesini duyuralım: Bu yol nereye gider bilmeyiz ama, iktidara asla gitmez!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İlk çivilemede bir buçuk dakika yüzen İnönü «yarın Adaya kadar yüzeceğim» dedi..

— Gazeteler —

Korkulu rüya!

İSMARLAMA CENAZE SÖYLEVİ

AZİZ NESİN

BİR tarihte, kimbilir kaçınıcı kere soktukları hapisaneden yeni çıkmıştım. İşsizdim, parasızdım, dostsuzdum. Durumumu bilen bir arkadaş,

— Yahu yazık değil mi sana? dedi.

— Yazık... dedim.

— Pekî, neye kendine yazık ediyorsun?

— Ne yapayım?

— Gel seni birisine tanıştırayım, onun senin gibi birisine ihtiyacı var.

Göttürdü beni adama. Kunduracıymış, ama para tutuyor, kundura yapıp büyük mağazalara toptan satıyor, daha çok da «zenne» dedikleri kadın iskarpini yapıyor.

Tarih, demokrasinin Türkiye'ye yeni ithal edildiği günler, herkeste milletvekili olmak hastalığı başlamış. Kimse kimseyi dinliyor, kendisi konuşmaktan. Herkes Türkiye'yi kurtaracak ve kalkındıracak.

Seçim zamanı. Bu kunduracı da bağımsız adaylığını koymuş, bütün formaliteyi tamamlamış, yalnız meydanlarda halka söyleyeceği nutuk eksik. Bir de birkaç nutuk bulup ezberledi mi, tamam, al sana bir milletvekili, evir çevir kullan...

— Memlekette şu kadar bin işçi var, diyor, beni bütün işçiler tanır, diyor, ben, diyor, işçi haklarını koruyacağım, diyor, işçileri sefaletten kurtaracağım, diyor, şu kadar bin işçiden tanıdığım şu kadar bini bana oy verse tamam, diyor.

Türkiye'yi hoop diye kalkındıracak çok önemli düşünceleri olduğu belli. Yalnız «Maalesef tahsili olmadıgından» kendisi yazamıyormuş, seçim kürsüsünde halka söylemesi için «Gayetle tesirli bir seçim nutku» yazarmıyımışım.

Yazdım. Aşağı yukarı — aklımda kaldığına göre — şöyle bir şeydi:

«Ey yırtık çorabından başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçi kardeşlerim! Sizler, dokuduğunuz kumaşları giymiyorsunuz. Yaptığınız kunduraları giymiyorsunuz. Kendi yaptığınız evlerde oturamıyorsunuz. Onlar giyinir, siz yine yalın ayak, çulçaput içinde. Başkaları için çalıştığınız yeter! Her ne varsa siz yaratıp var ediyorsunuz, ama ondan kendiniz yararlanamıyorsunuz. Alın terileriniz, göz nurlarınız, sizi sömürenlere han, apartıman oluyor. Bilsin bu zulüm, bu işken-ce...»

O zamanlar böyle sözler söylenmezdi. (Bakin, şimdi söyleniyor.) Adam, nutku çok beğendi. Aracılık eden arkadaş, bana ondan aldığı on lirayı verdi. Sonradan öğrendim,

yirmi lira almış, on lirasını kendine komisyon alıp, onunu da bana vermiş. Allah bereket versin... O zaman hikâyenin en güzeline ikibuçuk lirayla beş lira arasında para veriyorlar. Keşke piyasası olsa da, günde böyle yirmi nutuk yazsam...

Bağımsız milletvekili aday nutku ezberlemeye başladı, ama adamda kafa diye bir şey yok. «Sizlerle «onlar» birbirine karıştırıyor. Meselâ «Onlar saray gibi apartımanlarda yan gelip yatarken, sizler damları akan gecekondularda kışın titreyorsunuz!» diyecek yerde «Sizler saray gibi apartımanlarda yan gelip yatarken onlar damları akan gecekondularda kışın titreyiyorlar!» diyor.

Zar zor ezberlettik adama. Nutuk tam onun istediği gibi «Gayetle tesirli» olmuş ki, daha nutkun başında polisler adamı çalyaka kürsüden indirip Emniyet Müdürlüğüne tıkmışlar.

— Kim yazdı bunu? diye adamı sıkıştırmışlar.

Beni ele verse anasının ağlıyacağını sezdiği için,

— Yenicami avlusundaki istidatlılardan birine yazdırdım ama, kimdi bilemiyorum... demiş.

Böylelikle yakasını kurtaramazdı ama, dükkân, mağaza sahibi, iş, tezgâh sahibi, bankada parası olduğunu isbat edince «İtibarlı ve haysiyetli vatandaş» olduğu anlaşılıp yakasını polisin elinden kurtarmış.

Nutkun çok alkışlandığını görünce, milletvekili olmayı da iyice gözüne almış, bana birkaç untuk daha yazdırdı.

Onunla tanışmamız işte böyle oldu. Başkaları seçildi, o millette-

kili seçilemediyse bu yüzdeyüz talihsizliğindendi; yoksa seçilenlerden daha az kabiliyetli olduğundan değildi.

Ne zaman bir yazıya ihtiyacı olur, başı sıkışırsa bana gelirdi.

Bir kere de kızı evleneceği zaman geldi. Düğünde nutuk söyleyecekmiş. Damat yüksek bir ailedenmiş, bu da onlardan aşağı kalmamak, kafalı adam olduğunu isbat için sıkı bir nutuk istiyor. Genç evlilere mutluluk dileyen bir söylev yazdım. Doktora vizite ücreti bırakır gibi, giderken masama bir elli liralık bıraktı. Benim o sıralar, durumum iyi, bir hikâyem yüz lira ediyor. Almadım parasını.

— Çok rica ederim, dedi, her külfet bir nimet karşılığıdır. Siz bu parayı almazsanız, bir daha böyle işler için size gelemem ki...

— Ne zaman istersen gel, istediğini yazarmım... dedim.

Sonradan duyduğuma göre, düğünde söylev okuması pek eğlenceli geçmişti. Ezberlediği söylevi sık sık unutunca, cebindeki söylev kâğıdını çıkarıp, birkaç satır ordan okuyormuş. Söylev yazılı kâğıdın bulunduğu cebinde de, hangi mağazalara ne kadar iskarpın vereceği yazılı sipariş kâğıdı varmış.

«Sevgili yavrularım! Çetin hayat yolunda sizler elele mesut ve bah-tıyar olarak ilerlerken...»

Unutmuş gerisini! Söylev kâğıdı diye cebindeki sipariş kâğıdını çıkarmış. Heceliyerek okuduğu, yazıyı zorla söktüğü için de, ne okuduğunu kendisi anılamıyor.

«Sevgili yavrularım! Çetin hayat yolunda sizler elele mesut ve bah-tıyar ilerlerken pasajdaki Hristaki'-

ye yirmi çift zenne, Üç Yıldız kundura mağazasına otuz çift fantazi verilecek...»

Düğün pek eğlenceli geçmiş yani. Bir gün yine geldi eve,

— Aman, dedi, benim oğlan Al-manya'da okuyor, mühendis olacak. Dört senedir Al-manya'da. Şimdi tutturmuş «Bu gurbet elde artık n:emleket hasretine dayanamıya-cağım, geleceğim» diye. Yazık olacak, bir sene daha kalsa mühendis olacak. Aman, ne olur, şuna bir acıklı şiir yaz da, kalsın orda okusun...

Oğlanın gönderdiği mektupları okudum ki, öyle dört-beş yıl değil, dört-beş bin yıl kalsa orda, mühendis değil ya badanacı olacağı yok. Oğlan, hergelelikte babasından çok baskın Maksadı babasından daha çok para koparmak.

Oğlanın adı Hürşit. Yazdım bir manzume. Hâlâ aklımdadır:

Kabuğundan çıkan civciv kabuk değil yem arar,

Atın cinsi küheylânsa en münasip gem arar.

Çalışmaya geldiğimiz bu dünya bir gurbettir,

Çalışanlar cefa çeker amma sonra dem arar.

Gurbetteyim diye sakın kahırlanma çok çalış,

Tahsil eden garip kalmaz zaman gelir cem arar.

Oğlum Hürşit, ocağından ayrıl-mamış kim vardır,

Sabret oğlum, çalışanlar bir gün nîk ü nam arar!

Yine para vermek için üsteledi, almadım.

— Ama bir daha gelmeye yüzüm olmayacak... dedi.

— Biz eski arkadaşız, sen benim dar günlerimde bana iş verdin, her zaman gel, beklerim... dedim.

Yıllardır görüldüğü yoktu. Geçenlerde geldi yine,

— Kayınpeder sizlere ömür... dedi.

— Başın sağolsun, dedim.

— Cenazeyi yarın (.....) camiinden kaldıracacağız, dedi.

— İyi... dedim.

Artık, bu kadar işim gücüm arasında da, bir de onun kaynatasının cenazesine gidecek halim yok ya, hem ne diye...

Benim umursamadığımı görünce, — Yine sizden bir ricam var, dedi.

— Estağfurullah, nedir?

— Cenaze defnedilince başında bir nutuk...

— İşim başımdan aşkın ama, sen eski dostsun, yazayım bir şeyler de akşama gel al...

Türkiye'nin dış ticaret açığını işçilerimizin aldıkları döviz kapatacakmış. — Gazeteler —

— Nereye gidiyorlar?..
— Açığımızı kapatmaya!.

— Yoöo, dedi, ben okuyamam ki...

— Başka biri okur.

— Siz okuyacaksınız... Çok rica ederim... Bu iyiliği benden esirgimeyin...

— Ne? Ben senin kaynatanın cenazesinde mi konuşacağım? Olamaz... Tanımıyorum bir kere, hiç görmedim, hem ne diye?

Yalvarıyor yakarıyor.

— Şimdi, bana seçim nutku yazdığınız günler değil, meşhur bir adam oldunuz, herkes tanıyor sizi. Sizin kayınpederimin mezarında konuşmanız başka olur. «Biz eski dostuz» dememiş miydiniz?

Anlıyorum maksadını, bu işde bile bir çıkarı var, çevresine caka satacak, filân kişi kaynatamın mezarında konuştu diyecek.

Benim de yüzüm yumuşaktır, bir türlü, olmaz öyle şey, diye kesip atamıyor, adamı başından defedemiyorum. Baktım, yalvarması karşısında kurtuluş yok... Sonradan arkamdan,

— Meteliksizken bana on liraya ısmarlama seçim nutukları yazardı da, sanki şimdi adam mı oldu, burnu büyüdü... diyecek.

— Peki, dedim, kaynatanın özellikleri neydi, ne iş yapardı?

— Ölenin arkasından konuşulmaz ama, dedi, Allah rahmet eylesin, namussuz herifin biriydi.

— Mezarı başında bunlar söylenmez ki, sen bana iyi yanlarını anlat!

— Hiçbir iyi yanı yoktu ki alçağın...

— Hayatını anlat.

— Bu, zamanında meşhur tulumbacıymış, bizim eski tulumbacılardan. Belâli bir herif... Asker kaçaydı, kırk yaşında yakalanıp askere götürdüler. Kaça kaça tam on yılda bitirdi askerliğini. Birkaç kere de hapisaneye girip çıktı, kavgadan, cinayetten, baskından... Böyle bir namussuz işte. Geberdi de bir mikrop eksildi memleketten.

— Böyle bir adamın mezarı başında ben ne söylüyeyim yahu...

— Sen söylersin, uydurursun bir şeyler. Senden başkası da yapamaz. Hatırımı kırma.

Ertesi gün, öğle namazında cenazenin kalkacağı camiye gittim.

Beş cenaze daha var. Birçok da çelenkler gelmiş. Ne olduysa, namazdan sonra, cenazeler cenaze arabalarına konulurken oldu. O kadar kalabalıktı ki, ben de hiç kimseyi tanımiyorum, itiş kakış, başkalarıyla birlikte bir taksiye girdim. Orda sırayla taksiler var, hepsi de cenaze sahiplerinin tuttuğu taksiler. Ben yanlış yere binmişim, başka bir cenaze sahibinin tuttuğu taksilerden birine.

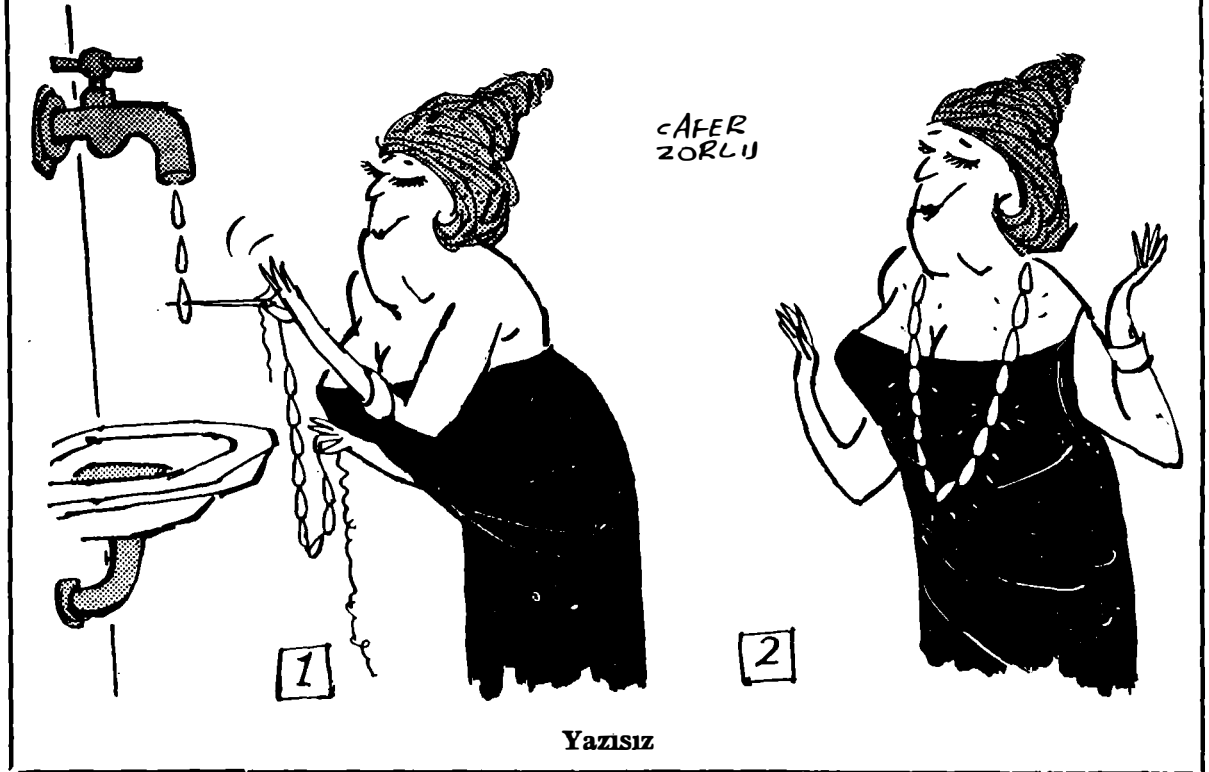
Gittik mezarlığa. Tabut gömülüyor, bir yandan da imam, hafızlar, ıskatçılar kuran okuyorlar. Benim yanlış gittiğim yer, «salihâtı nisvan»dan son derecede iyiliksever, iki kere hacı olmuş, çok zengin bir kadının cenazesiymiş.

Bizim ahbabı arıyorum, bakınıyorum, görünürlerde yok... Kendikendime, kalabalıkta göremiyorum horhalde, diyorum, kimbilir nereye sıkışmış, yalancıkta gözyaşı döküyordur. Başka bir mezara geldim diye içimde hiç şüphem yok.

Tabut kondu, çukur örtüldü, çelenkler toprağın üstüne konurken bir kargaşalık oldu. Cenazelerin çelenkleri birbirine karışmış. Cenaze sahipleri kendi cenazelerinin çelenklerini ayırtmaya başladılar. Sana! Odası'nın gönderdiği çelenk bu yana, Esnaf Odası'nın çelenği o yana gitmiş... Bir zaman da bu çelenk yanlışlığı düzeltilince, artık sıra bana gelmiştir diye, mezar tünseğinin başına geçip başladım konuşmaya:

«Merhum, memleketimizin ismi spor tarihine geçmiş kıymetli bir simasıydı.»

Sular yine kesildi. — Gazeteler —

Yazısız

Bir takım mırıltılar başladı ama, ben bu mırıltıları üzüntü belirtisi sanmaktayım.

«Merhumun atletizm tarihimize unutulmaz bir yeri vardır. Bilindiği gibi, tulumbacılık müessesesi, bizim cemiyetimizin ilk atletizm kulüpleri sayılır ki, merhumun da tulumbacılığımıza büyük hizmetleri olmuştur.

Merhum son derecede büyük bir vatanperverdi. On sene bilfiil askerlik yaparak vatani vazifesini hakkıyla ifa etmiştir.»

Mırıltılar arttıkça arttı. «Susturun!..», «Kim bu herif yahu?», «Bu da nereden çıktı?» gibi sesler kulağıma geliyor ama, ben bunları sözlerimin acı etkisinden sanıyorum.

«Merhum, antidemokratik devrenin kahrını ve çilesini çekerek uzun yıllar hapisanelerde çürümüş ve...»

Uğultu arttı iyice ve ordaki kalabalık üstüme üstüme gelerek beni kuşattı. Galiba beni alay ediyor

sanmışlardı ve bir güzel pataklama-yazı hazırlanıyordu ki, benim ahbap yel gibi koşarak geldi, kalabalığı yardı,

— Bizim çelenkler buraya karışmış mı? diye bağırdı.

Beni orda görünce, — Neredesiniz, sizi arıyorum sa- bahtan beri... dedi.

Kayınpederinin çelenkleri gerçekten karışmış burdakilere. İki bankanın gönderdiği çelenkle üç de özel olarak gönderilmiş çelenk.

Çelenklerin üçünü o, ikisini ben sırtladım, gittik ahbabımın kayınpederinin mezarının başına. Ama kalabalık dağılmış. Tabii mezar başında söylev veremedim. Çelenkleri koyduk. Ahbabım, hafızlara, ıskatçılara paralar dağıttı. Birlikte bir arabaya binip döndük.

Yolda,

— Yazık oldu, dedi, mezar başında konuşmadınız.

— Ne yapayım, dedim, cenazele-

rin çelenkleri de, gelenler de bir- birine karıştı. Ama ben yazmıştım bir yazı.

— Acaba bir ricada bulunabilir miyim, dedi.

— Buyrun... dedim.

— Nasıl olsa zahmete girip o ya- zıyı yazdınız, acaba bir gazetede neşretseniz de ziyan olmasa... dedi.

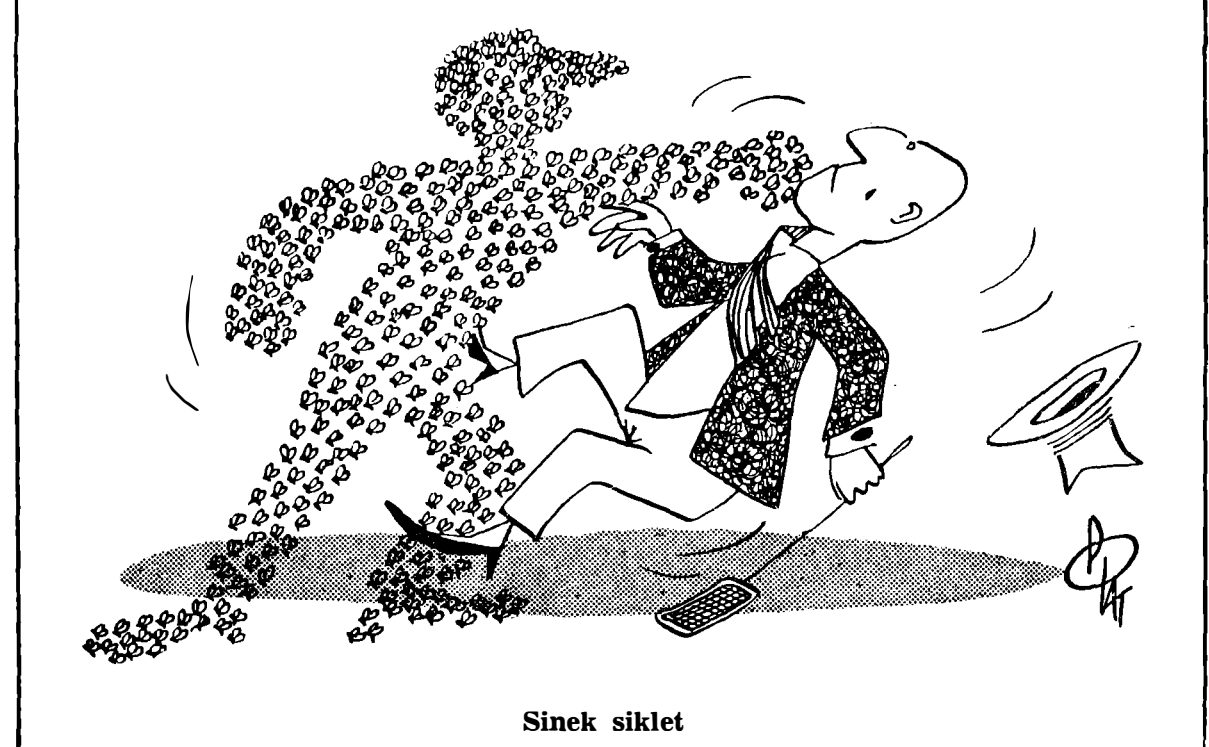
Elinden kurtulmak için, — Tabii, dedim, bir yerde neşre- deriz.

Arabadan inip ayrılırken,

— Bir şey söylüyeyim mi, dedi, aslında siz tam yerinde nutuk çek- tiniz, benim kayınpeder var ya, si- zin başında nutuk çektiğiniz mezara gömüldü, bizim mezara da o ihti- yar kadını gömüldük. Tabutu çukura koyarken ben çıktım işi ama, kim uğraşacak birader... Senin cenaze, yok benim cenaze diye orda uğra- şacak mıyız? Sen asıl çelenklere bak, mezarın altı önemli değil...

Aziz NESİN

Sineklerle mücadele ekipleri kuruldu. — Gazeteler —

Sinek siklet

PAZARTESİ :

Polis kıyafeti yeniden değiştiriliyor. Bundan böyle emniyet memurları limon küfü renginde üniforma giyeceklermiş. Bu haberi veren Emniyet Genel Müdürü:

— Geçmiş olaylar halkın polise güvenini sarstı; böyle bir şekil ve renk değişikliğine ihtiyaç var... demiş.

Başka ülkelerde polis, halkın güvenidir, huzurudur. Bizde ise polise karşı bir zıtlasma var halkın... Bir sevgisizliği var. Ve elbette bu duygularından ötürü vatandaş kabahatli bulamayız. Polisin vatandaşla davranışı pek içaçıcı değildir. Bunun içindir ki ikide birde emirler çıkar:

— Polis güler yüzlü olacak!
Yetmemiş olacak bu emirler; şimdi de çare limon küfü elbisede aranıyor. Sanki yeni kıyafete bürünür bürünmez emniyet memurları değişecekler...

Ama vatandaş diyor ki:
— Bu limon küfü elbiseleri giydikten sonra bizim polis büsbütün ekşimesin!

Olur mu olur... Bilindiği gibi renklerin insan duyguları üstüne etkileri vardır. Yeni kıyafetin daha limonî bir hava yaratmasından korkmak yersiz değil.

SALI :

İki çeşit bacağı hayranlık duyuyor insanlar: Biri güzel kadın bacağı, öteki usta futbolcu bacağı... Böylesine bacaklara sahip olduğunuz mu, demektir ki zenginliğin kapıları ardına kadar açıldı gitti...

Yaz sıcaklarıyla beraber gazetelerde kadın bacaklarına bol bol yer verilir. Sonbahar serinliğiyle beraber de futbolcu bacaklarına... Ama yaz sıcakları futbolcuların transfer pazarlıklarını da hızlandırıyor. Haraç mezat satışa çıkarılıyor bacaklar, gazetelerde okuyoruz:

— Elli bin, satıyorum!
— Yüz bin! Alan var mı?
— İki yüz bin! Maşallahı var!
Bilim adamının kafasına bin lira aylık vermiyen toplum, futbolcunun bacağına yüz bin biçiyor. Akbaba'ya sordum:
— Bu türlü pahalı bacağına sahip olmak ne nimet! dedi. Ancak bu nimetin kadrini bilmeli!
— Ne yapmalı?
— Bir şey yapmalı... Ne bileyim ben? Mesela sokakta elleri üstünde yürümeli... Hem bu biçimde tepesi üstü yüründü mü ayaklar da kendisine lâyık yeri bulur, kafalarda...

ÇARŞAMBA :

Dünyanın bir korkusu var: Amerika'da Cumhuriyetçi Partinin Başkan Adaylığını Barry Goldwater adında biri kazandı. Şimdi herkesin yüreğine oturmuş bir endişe:

— Ya bu adam Cumhurbaşkanlığı seçimini de kazanırsa?
Çünkü Goldwater rakibi Scranton'un söylediği gibi:

— Bir ayağı Ondokuzuncu yüzyılda bulunan adam!

Gerçekten de öyle! Goldwater koyu bir ırkçı, yobaz ve gerici... Bir kere zencileri insandan saymıyor, sosyal adaletle inanmıyor ve işin en kötüsü de dünyanın birçok meselelerini atom bombasıyla çözümlüceğini sanıyor.

Dünyanın en ünlü gazeteleri yazıyorlar:

— Goldwater gibi bir adamın elinin altında, dünyayı atom savaşına sürükleyecek düğmenin

bulunması uykularımızı kaçırıyor.

Gerçekten yeryüzü böylesine küçüldü ki, Amerikan Cumhurbaşkanı seçimiyle kendi seçiminiz gibi ilgilenmeğe başladık. Şaka değil bu, can pazarı... Elini oğlu durup dururken bizi de savaşa sürükleyebilir.

Akbaba diyor ki:
— Saçı sakalı ağarmış kırk yıllık bir kuşum, ama tâ dünyanın öte yüzünde yaşayan bir delinin zoruyla şu güzelim yeryüzünü ve insanları bırakıp, öteki dünyaya göçmek hiç işime gelmez.

Bir İngiliz bilgisi:
— «Dünya bir sahnedir, herkes rolünü oynadıktan sonra çekip gider...» demiş.

Belki öyledir, ama bu sahne de figüran olan bizler, başrole çıkan bir delinin zoruyla çekip gitmek istemiyoruz.

PERŞEMBE :

İzmir'de Beslenme Eğitimi Semineri tertiplenmiş. Bu toplantılarda konuşan bir doktorumuz demiş ki:

— Kız Enstitülerinde çocuklarımıza yemek diye en lüks şeyleri öğretiyoruz. Oysa bir kilo kuzu etinin besin değeri, yarım kilo hamsinin değerinden hiç yüksek değildir.

Sayın doktorun Karadenizli olup olmadığını bilmiyoruz; ama hamsinin yüksek değerini kürsüden açıklaması Karadenizli bütün vatandaşların yüreklerini doldurmuştur.

Takacı vatandaşlardan biri:

— Hamsinin kırk türlü yemeği olur... diye konuşmuş.

— Say bakalım... demişler.

— Hamsi hoşafı... diye saymağa başlayınca, pes etmiş dinleyenler:

— Dur, diye sözünü kesmişler, kabul ettik.

Neredeyse hamsi reçeli yapıp yiyecek kadar hamsiye düşkün olanlarımız vardır. Bu sayın vatandaşlar, şimdi tıp ilminin hamsinin değerini böylesine kabul ettiğini duyunca, tabiidir ki koltukları kabarcaktır:

— Piz zaten bunu pilurdik daa!.. Hepimiz hekim gibi uşaklarız...

CUMA :

Gazetelerin «Okuyucu mekamları» köşelerini izliyor muyuz? Çok ilgi çekici konular taya atılıyor. Bazan da çok inen konuları vatandaşın ağzından tekrar tekrar işitmek faydalı oluyor. Bunlardan biri Güney illerindeki kaçakçılık! Hürriyetin bir okuyucusu yazıyor:

«Gaziantep'te bir eşya alınmak istendiğinde:

— Oradan mı, buradan mı? diye sorulur. Kaçak eşya almak için İstanbul'dan Kili'ye gelirler. 100-150 lira rüşvet verdikten sonra Reyhanlı'dan Suriyeye 100-150 koyun geçirmek her zaman mümkündür.»

Şimdi bunlar gazetelerde böylesine açık yazılır, çizilir. Baştan sona kadar bütün yetkililer de bunları bilirler. Gene de bir şey yapılamaz. Güney illerinde

geçimlerini kaçakçılığa bağlamış insanlar vardır; onlar da toplumda hoş görülürler. Oralara giden devlet memurları da bu düzene boyun eğmek zorundadırlar.

Sizin anlayacağınız güzel Türkiye'nin hudutları da Nasrettin Hoca'nın Akşehir'deki Türbesi gibi... Kapisında bir kilit, dört bir yanı açık. Doğrusu sınır gümrüklerinde yerli ve yabancı turistlerin küçük bavullarını didik didik eden memurlara ne demeli? Gayretlerine mi acımalı? Yoksa bu komediye mi gülmeli? Hoca Nasrettin dilirse de bu manzarayı görse:

— Torunlarım ne saygılı kişiler, türbemi büyütmüşler büyütmüşler, vatan yapmışlar!.. diye sevinecek.

CUMARTESİ :

Hamidiye kahramanı Rauf Orbay öldü. Tuhaf bir tesadüfle öldüğü gün Hamidiye kruvazörü de satılığa çıkarılmış. Biçilen fiyat 1 milyon 195 bin lira... Ne hazin!

Gazetelerimiz bu davranışı tenkid ediyorlar. Şanlı Yavuz da satılacağı zaman aynı rüzgârlar esmişti. Tarihlerimizde yeri olan bu kahraman gemilerin müze haline getirilmesini istiyor gönüller...

Ancak göntülden gelen seslere, Maliyeden gelen sesler karşı koyuyorlar. Ve diyorlar ki:

— Bu gemilere bakmak çok masraflıdır, altından kalkamayız!

Görülüyor ki tarih hatıralarımızın, kahramanlık anılarımızın sürdürülmesi bile paraya dayanan bir iş... Yani her şeyin başı ve sonu iktisat!

Hani halk şairinin:
«Evel benem âhir benem

Canlara can katan benem...» dediği, tövbe tövbe Tanrı değil de para galiba! Ve bu konulara da yeni yeni aklımız ermeğe başladı. Ucuz vatanseverlik edebiyatından iktisat konularına geçişimiz daha çok olmadı. Bunun içindir ki Hamidiye'yi hurda fiyatına satıp jilet yapmak kurtaracak kadar zengin hazineye yok. Eh, politikası tıraş üstüne düzenlenmiş Türkiye'de Hamidiye'nin de tıraş bıçağı olmak için eritilmesine şaşmamalı.

PAZAR :

Gazetelerimizde yeni bir moda var. (Daha doğrusu eski bir modanın, yeniden pazara sürümü var) Sporcu olsun, politikacı olsun, meşhurların eşleriyle konuşup, kocaları hakkında fikirlerini alıyorlar. Meşhurların eşleri de konuşuyorlar ha! Her birine bakarsanız dünyanın en mesut yuvası kendi evleri... Güllük gülistanlık... Cennet...

İşin içyüzü nedir? Onu bilen bilir. Bize öyle geliyor ki hanımlarımız gazetecilerle doğru doğru konuşmuyorlar. Yüzlerine melek gibi bir maske takıp, ağızlarını açıyorlar:

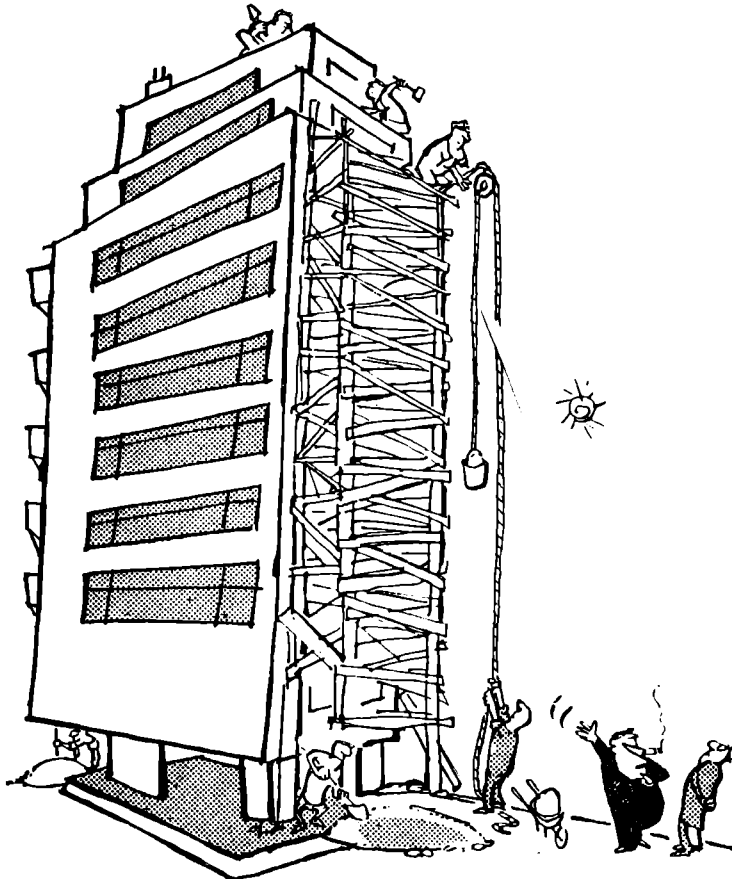
— Bizim evde hiç kavga gürlütü olmaz. Bizim bey beni sever, ben de onu severim. Kocamın kalbini hiç kırmadım...

Doğru mu dersiniz?

Madame de Stael bu konuda:

— İyi ki erkek değilim, yoksa bir kadınla evlenmek zorunda kalacaktım... demiş.

Bu itiraf hanımları kızdıracak ama, ne yapalım, konuşan gene de bir kadın... Günahı da vebali de onundur.

— Geçim zor birader, katlanıp gidiyoruz işte!

Ankara Mektubu

«Hey beyler» demektense...

Gaziantep deyimidir: «Hey beyler demektense, hey dağlar demek ev-lâ»... Oyledir, Gaziantepililer öyle-dir... Acep bu lâkırdıyı, hangi kır-gınlıktan sonra, hangi isyandan ön-ce, hangi çaplı eşkiya başı söyle-miş ki?... Ve söyledikten sonra hongı dumanlı dağa sığınmış ki?... Öğrenemedim!...

Neden gülümser Bakan önünden kaçıyordu ki?... Neden kulağı delik iktidar milletvekili gözlerini önü-ne eğiyordu ki onu görünce, çıkara-mıyordu bi'türlü. Yalnız herkes aynı zamanda da boynuna sarılı-yordu (bedavaydı boyuna sarılmak), gene herkes şapur şupur yanakla-rından öpüyordu. (O da bedavaydı çünkü)...

— «Tebrik ederiz, tebrik ederiz, vali paşa oldun» diye...

— «Nereye gidiyorum» diye soru-yordu o.

— «Yakında öğrenirsin» diye fısıldaşı-yordular, kardeşçe merhametli...

— «Allah Allah» diye çağırı-yordu Tanrıyı yardıma, «yahu söylese-nize.»

— «Yakında öğrenirsin» diye tek-rarlıyorlardı, idareci idareci...

Öğrendi nereye gideceğini... Yur-dun en uzak, en yoksun, en güzel, en yaralı, en çok sevgi, en çok sı-caklık götürülebilecek yerine, Ha-kâriye... Sevindi de... Has adamdı. Zor şartlara sürülmek, hizmet bek-liyen yere gönderilmek, yara sar-mak imkânını bulabilmek, onun için onore edilmektir. Halbuki yu-kardakiler bu onore edilmeği, «sür-gün» diye kabul ediyorlardı.

Yahu nedir bu Bakanlıktan Bakan-lığa zıplıyan «beyzade» (çiğ beyzâ-de) zihniyeti. Bir zamanlar Dışişle-rini kapsıyordu. Sonra göç etti şü-kür Dışişlerinden... Şimdi görüyo-rum İçişlerine atlamış...

Bi' zamanlar Dışişlerinden biri Amman, Kâbil gibi yerlere tayin edildiğinde, hakaretlenmiş sayardı kendicliğini. Daha «donanmış» yerlere göç etmek'çin hayatta, ne kadar bilgi, ne kadar görgü, ne ka-dar kurnazlık, ne kadar torpil edin-miş ise, büyük seferberliğe geçirir-di... Şimcik öyle değil!

Şimcik dedim ya bu hal İçişleri-ne zıplamış. Orada ayırımlar olu-yor artık: Favori'lerin gönderil-dikleri bölgeler, favori olmyanla-rın gönderildikleri yerler...

Yalnız benim kitabımda, Hakâ-

riye gönderilmek, onore edilmek-tir. Sizin kitabınızda nasıldır ki?...

Her şeyden önce, Gaziantep dey-imince «hey beyler demektense, hey dağlar» demeği tercih ederim. Er-kek erkek yankılar alırdım dağlar-dan!... Erkek erkek!...

Hem de ne çekirdim «heyi»... «He heeeey dağlar, he heeeey!...»

Yolun açık ola yeni Hakâri vali-si!... Varır varmaz ülkene, benim tarafımdan da bir «hey dağlar» çek, e mi?...

Fantezi yoksunluğu:

«Eski»yi hatırlıyorum. CHP. ikti-dardaydı. Ne yaparlardı kodaman-lar?...

Viski içerlerdi. Hatunları fiyaka sökerdi. Yeni açılan Süreyya pavi-yonuna devam ederlerdi...

Sonra eski, eskidi. İşe demokrasi karıştı.

Ne yaparlardı kodamanlar?.. Vis-ki içerlerdi gene... Orası burası sol-muş Süreyya paviyonuna devam ederlerdi. Hatunları fiyaka söker-di. Amma ne fiyaka...

Sonra, o eski de, eskidi. Dünyayı düzelttik. Düzeltmedik mi?... Ne yaptık düzelttikten sonra?.. Viski içtik gene, viski! Süreyya paviyonu-na gittik gene, her suareden sonra. Hatunlarımız, göz çıkarırcasına ol-masa bile fiyaka söktü gene!

Sonra, dünyayı düzeltmekten vaz-geçtik. Dedik ki, «dünya, olduğu gibi, en iyi dünyalardan.» Statüko-culuk mu deniyor bu kafa tutumu-na ne?... Ne deniyorsa, densin, gene dünyanın en iyi dünyasında, koda-manlarımız viskiye, Süreyya'ya, ha-tunları da çaktırmadan fiyakaya devam ettiler...

Yahu dünyada viskiden başka iç-ki yok mu?... Süreyya'dan başka gidilecek yer yok mu?... Fiyakadan başka dış tutumu yok mu?... Önce bunlar değişsin, öbür değişikliklere inanacağım, valla inanacağım. En basit şeylerde bile, aynı arabanın çamurda açtığı izden gidilirse, ne umalım, ne bulalım?.. Bunca fan-tezi eksikliğiyle, insan burnunu bi-le silemez!

Viski yerine meselâ kırmız, Süreyya yerine meselâ Samatyanın eski şairler artığı bir meyhanesine gi-den, ve hatunu tevazu yıldızının tatlı ışıltısına bürünmüş bir koda-man görünce, ümitleneceğim gele-cekten!

Ammaan, kırmız içmeğe yelteneni de gördük!

Yazısız

Oy meselesi bu üstadlarım, oy!

Ne kızırıyorsunuz o kadar köpük köpük?... Neninizin neresine do-kundu ki?...

Garpta hem sivil nikâh, hem di-ni nikâh bi'arada oyk mu?... Ne a-damcağızın üstüne üstüne gidiyor-sunuz mep'us beyler?... O son za-manlarda o kadar salındı ki, garp-lara, Almanyalara, «faşinglere», el-betteki garp âdetlerinin bir kısmı-nı benimsiyecekti... Üstelik de o garp âdetleri şih Memed efendinin (Kastamonideki canım) törenlerine uyunca... Seçimi ona gene kazandı-rırsa şih Memed efendi kazandı- siz değil!...

Fethi Doğançay'dan bahsediy- rum. Meclis arkadaşları nerdeyse kendisini kazığa kakacaklar. Gö-s-teriştir Fethi Doğançay o kazığı bile altından ister, som altından... İşin içinden çıkamazsınız!...

«Vay imam nikâhı yaptı... Hem de rakı sofrasında.. Vay gelincağı-zına 500.000 liralık yüzgörlüğü verdi»yi ekliyorlar! Bu ne de-mektir biliyor musunuz?..

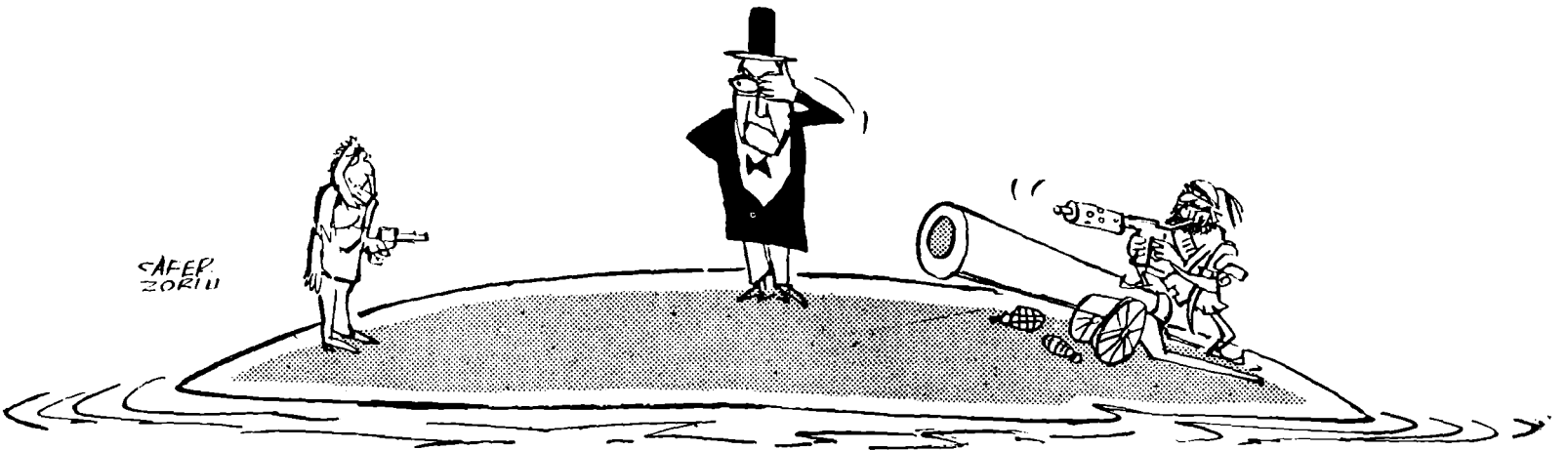
— «Biz birbirimize kefil olup, ic-ralara düşerken... Bu namerd bizi kurtaracağına!..» O «namerd» bile si-zi kurtaramaz!

İmam nikâhına falan takılmayın. Oy pazarı bu oy pazarı!.. Tekrarlı-yorum, onu kazandıracak siz de-ğil-siniz ki... Şih Memed efendi... O-nun törenleri iyi ki yumuşak, iyi ki rakı sofrasında alaturka strip-tease yok!

Olsa?.. Hop hop hop!..

İnanın ki yalnız Fethi Doğançay-dan bahsetmiyorum, onu severim çünkü, kendine göre ölmüş adam-dır!.. Sonra aranızda sırf imam ni-kâhıyla geçineni de var. Niye on-lara saldırmazsınız ki?

Nimet ARZIK

Birleşmiş Milletler Kıbrıs'ta rumlara göz yumuyor!.. — Gazeteler —

ARASIRA, okuyucularımdan mektuplar alıyorum. Kimi, yazılarım üstündeki düşüncelerini söylüyor. Kimi, yazdıklarımın gıcındığı için basıyor kalayı, pırıl pırıl parlatıyor beni.. Kimi de derdini anlatıp benden dermanını soruyor. Özellikle bu derleşme mektupları elimde epi birikti. Bu hafta bunlara cevap vermek istiyorum. Türkiye'deki bütün dertlilerin Marko Paşası, sırf Eşref Şefik olacak değil ya!..

Ankara'dan bir hanım okuyucum, A. R. rumzu ile bir mektup yollamış bana.. Mektubunda diyor ki: «Beyfendi, bundan sekiz yıl önce, şimdiki kocamla evlendim. Bu evlilik, üç yıl süren, karşılıklı bir sev-

na.. Alın aşağıya eşşoğluyu..» diye bir takım küfürler savuruyordu. Hemen mutbağa koşarak kocaman bir kırmızı biber kaptım. Oğlanın ağzına süre süre, dudaklarını fofur fofur kabarttım. Ama, bunun yeter bir tedbir olduğunu hiç sanmıyorum. Oğlunun terbiyesi üstüne titriyen bir anne sıfatıyla, size yalvarıyorum. Ne yapmam gerektiğini lütfen bana bildirin..»

Bu yüreği yanık ananın acısını çok iyi anlıyorum. Şimdi kendi düşüncemi söylüyeyim:

Muhterem hanımefendi!.. Ne kadar üzülseniz yeridir. Fakat zaman ve şartlar, ne çare ki, bu sonucu yaratmış. Sizce yapılacak ilk iş, çocuğun, babasıyla olan temasını

DERT ORTAĞI ADNAN VELİ

kadar rahat konuşamayacağı gibi, sıcak yemekleri yerken de çok sıkıntı çekecektir. Aynı işi üç defa tekrarlırsanız, kocanızı ağzı mazbut bir erkek ağzı haline getirmeyi, büyük ihtimalle başarırız. Size iyi günler diler, saygılarımı sunarım.

Nuhkuyusu'ndan Şadiye Leblebi-oğlu mektubunda diyor ki:

«Evimizin bahçesinden geçen ve yukarı mahallenin kirli suyunu derreye akıtan açık lağımın kapatılması için, bundan 11,5 yıl önce, Belediye Başkanlığına bir dilekçe vermiştim. Bu dilekçeye cevap almak için, gerek ben, gerek oğlum ve gerekse Nazmiye Hanımın damadı Pertev, 11,5 yıl içinde belki beşyüz sefer Belediyeye uğradık. Kimisi, «Dilekçeni Ecümene sevkettik» dedi. Kimisi «İmâr'a gönderildi» dedi. Kimisi «Fen İşleri'nde ara» dedi. Kimisi «Ay başında gel» dedi. Kimisi «Bize böyle bir dilekçe verilmedi» dedi. Kimisi «Devlet memuruna hakaret edemezsin» dedi. En sonunda da birisi «Dilekçeyi fareler yemiş olabilir» dedi. Hasılı, bizim bahçedeki lağım, 11,5 yıldır kapatılmadı. Yeniden dilekçe verecek olсам, o da kaybolacak. Ne yapabilirim?.. Bana lütfen bir yol gösterin..»

Sayın Şadiye Leblebioğlu!.. Sizin derdiniz, birçok yurttaşın derdine benziyor. Ulu Tanrının, kimseyi Belediye'nin eline düşürmemesi en büyük temennimiz olmakla beraber, düşenleri de çıkarmaya çalışmak hepimizin boynuna borçtur.

Sizce yapılacak ilk iş, gazeteye bir yazı ilanı vererek «Dilekçemin nerede bulunduğunu, ne durumda olduğunu gören, bilen, duyan varsa, insaniyet namına aşağıdaki adrese bildirsin..» diye yardım istemektir. Bu ilana rağmen, dilekçeniz gene de bulunmazsa, o vakit Belediye Başkanının Özel Kalem Müdürü Fikri beye baş vurursunuz. Bu zat çok hamiyetli, terbiyeli ve halden anlıyan bir insandır. Hemen ilgililere telefonu açar ve:

«— Lütfullah, oğlum!.. Bu bize

gelen kaçınıcı şikâyet böyle?.. Riyaset makamı, geçende bir tahsisat uydurarak 650 kilo fare zehiri almıştı. Bu zehiri süs için aldırması elbet.. Arşivdeki fareler bir yıl içinde 350 dosyayı yerse, aranan evrak tabii bulunmaz. Sen şimdi Aydın'a da söyle, Betigül Hanıma da söyle, sizin kısımdaki fareleri ya kökünden yok edersiniz, ya da Reis, kapıyı alıp yukarıya çıkacak haaaa!..» der.

Oradakilere fare zehirinden çok korktukları için evrakınız şıp diye, bir iki ay içinde bulunur. Buna rağmen gene de netice alamazsınız, Pangaltı'daki emlak komisyoncusu Mıgırdıç Zartanyan'a başvurunuz. Belediye'de, bir dediği iki olmuyan yegâne zat budur ve nüfuzu çok büyüktür.. Saygılar..

Suadiye'den mektup yazan Kolejli bayan Selmin Pamukoğlu, başka bir konuya iliştiriyor:

«Beyfendi!.. Ben tam iki buçuk yıldır, bizim muhitin delikanlılarından Sedat'ı deli gibi seviyorum. Bu genç, son derece terbiyeli, kültürlü, nazik ve uysal bir insandır. O da bana karşı samimi bir şekilde bağlı olduğunu her fırsatta söylüyor. Fakat benim ailem, Sedat'la bir yuva kurmamıza razı değil.. Sebep olarak da, Sedat'ın bir evi rahatça geçindirebilecek mali imkânı sahip olmadığını ileri sürüyor. Ben, alçak gönüllü bir hayat içinde de saadeti bulabileceğime inanıyorum. Hattâ bunu arzu ediyorum. Fakat derdimizi kimselere anlatamıyoruz. Son çare olarak, ayaklarımıza koskoca bir demir bağlayıp, kendimizi denize atmayı tasarladık. Fakat son bir kere de, sizin bu konudaki tavsiyenizi sormak istedim. Ne olur, bize acıyın ve yardım elinizi uzatın..»

Sayın Selmin Pamukoğlu!.. Sizin üzüntünüzün, öteki okuyucularımızın göre, daha kolay giderilebileceğini sanıyorum. Madem ki birbirinizi bu kadar seviyorsunuz, birleşmenizi önleyecek bir kuvvet de yok demektir. Sedat beye benden çok çok selâm söyleyin. Bir gün, evlerinde kimsenin bulunmadığı bir saatte, sizi kendi odasına davet etsin. Odada iki bardakla bir şişe konyak veya viski bulundursun. İlk kâfaları çekmiye başlayın. Gözler biraz dumanlanınca yanyana oturup elele tutuşun. Sonra, öptüklerinizin en mâsumunu birbirinize takdim edin. Daha sonra ellerinizi de harekete geçirin. Ve daha sonra birbirinize sarılın. Buraya kadar anlaşıldı değil mi?.. Bundan sonrası da kendiliğinden olur, ister. On gün kadar sonra bir akşam, annenize ve babanıza yemek yerken, birdenbire kusmiya çalışın. Anneniz sizi hemen bir odaya çekip sebebini soracaktır. O zaman utanarak önünüze bakın ve hafifçe mendilinizi yüzünüze kapatıp bir iki hüç-

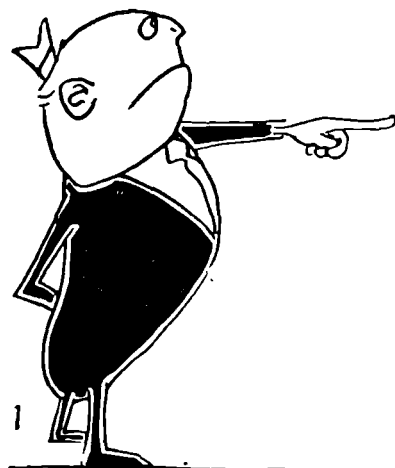
ginin sonucu idi. Bugün, altı yaşında, nortopu gibi bir oğlumuz var. Kocanın mesleği avukatlıktı. Bu arada politika ile de uğraşıyordu. 1961 seçimlerine girip Milletvekili oldu. Seçildikten sonra da, evine ve çocuğuna karşı ilgisi azaldı. Geceleri, partinin toplantılarına katıldığını, bir takım konuşmalar hazırladığını söylüyor, bazan da «Yurt içinde geziye çıkıyorum» diyerek, evden bir hafta, on gün uzaklaşıyordu. Yuvama ve çocuğuma düşkün olduğum için, bütün bunlardan şikâyet etmedim. Fakat son bir olay, beni birdenbire çileden çıkarıverdi.

Geçen gün mutbaktaki meşgul olurken, oturma odasından bir takım sesler duydum. Kulak verdim. Küçük oğlum, kendi kendine bir şeyler konuşuyordu. Ayaklarının ucuna basarak oda kapısının dışına kadar geldim. Orada, beni son derece üzüntüye sürükleyen sözlerle karşılaştım. Oğlum, kendi kendine:

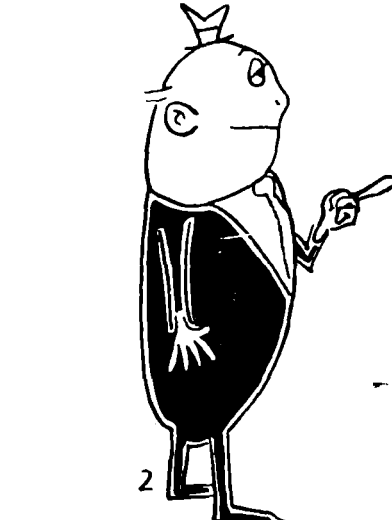
«Yuh eşşoğlu eşşek!.. Hayvan oğlu hayvan.. Deyyus kerata.. Sözlüti geri al, kart öküz!.. Vay dana oğlu dana vay!.. Vurun çantayı kafası-

derhal kesmektir. Çünkü böyle giderse bu çocuk, 1965 seçimlerine kadar, sıfır numara bir külhanbeyi olup çıkar. Yedi yaşında bir çocuğun ilk okula başlarken, Çeşmemeydanı argosuyla konuşması, elbette hoş bir şey değildir. Ancak şunu da ilâve edeyim ki, alacağınız tedbir çocuğa münhasır kalmamalıdır. Babası hakkında da size bir öğüdüm var:

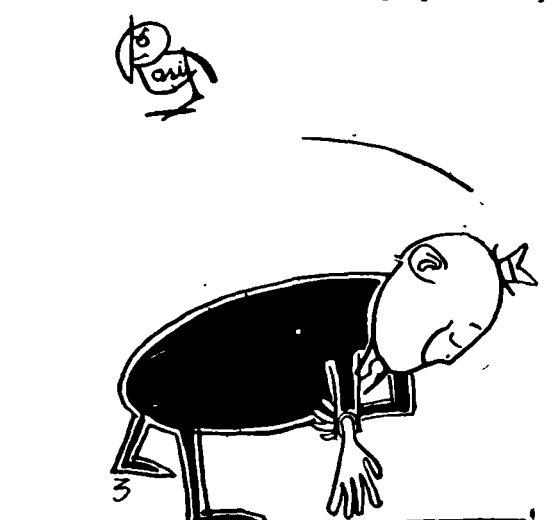
Yoğurdu ayran haline getirdikten sonra, bir salatalığın kabuklarını iyice döğüp, çıkan suyu bu ayranın içine karıştırınız. Sonra içine hafifçe tuz katıp, bunu kocanıza içiriniz. Kocanız uykuya yattıktan sonra, bu sayede ağzı açık kalacak ve horlamaya başlayacaktır. O vakit, kırmızı biberi tekrar havanda sirke ile döğüp, içine de bir çay kaşığı zaçyağı katıp bir merhem yapınız. Bir pamuğu uzunca bir çöpin ucuna sarıp, bu merheme iyice bulayınız. Sonra, uyuyan kocanızın açık ağzının içine pamuğu sokarak, ağzının içini bu merhemle çepeçevre sıvayınız. Ertesi gün uyandıktan vakit, ağzının içinin yara olduğunu göreceksiniz. Böylelikle eşinizin bir ay

— Sen!

— Siz..

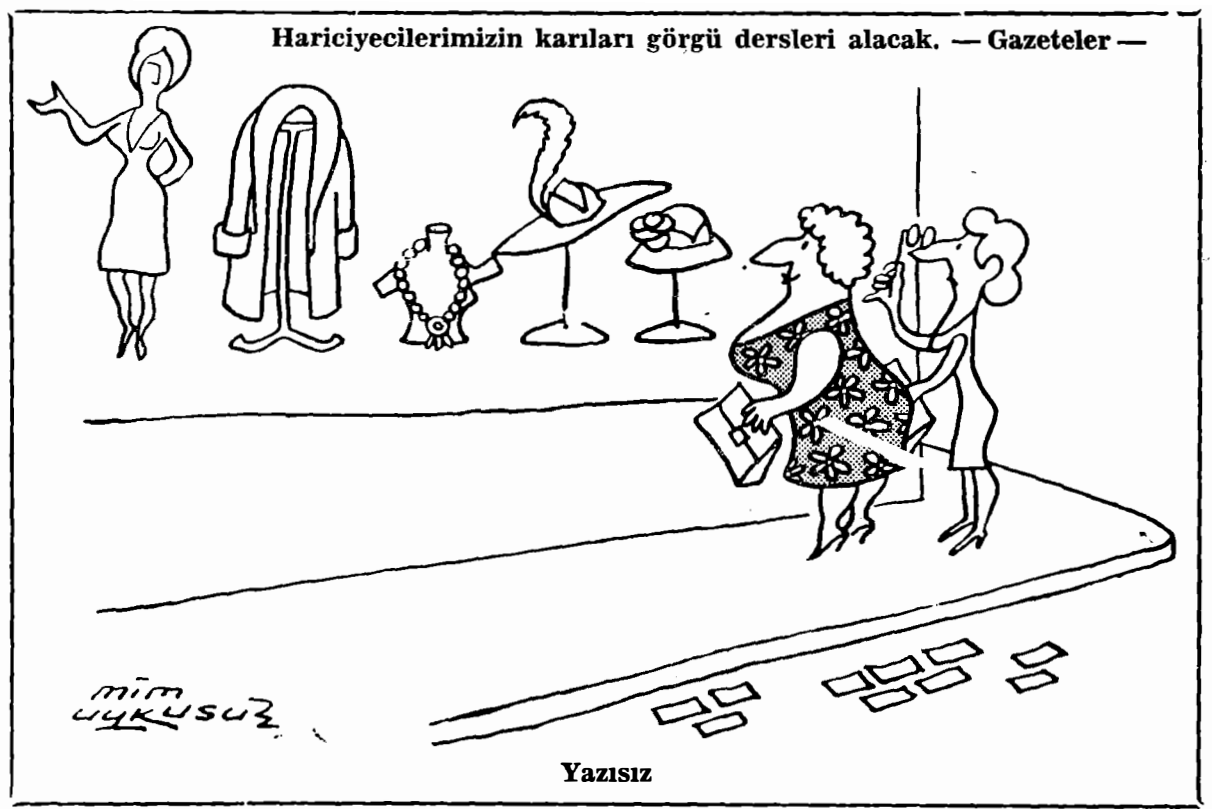

— Zatiâliniz!..

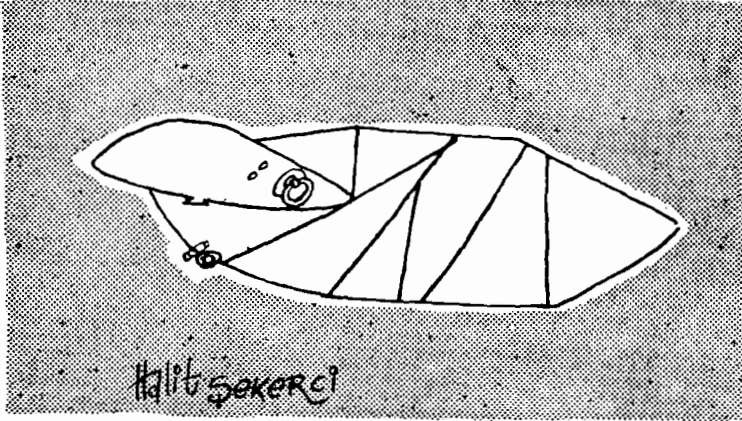
kırık koyuverin. Kırk sekiz saat için, evde kıyametler kopmasını fazla umursamayın. Kürtaj tazyikli karşısında da, Sedat'ın derhal Savcılığa başvuracağını hatırlatın. Üçüncü gün anneniz ve babanız, vakit geçip de konu komşuya rezil olmamak için, yıldırım nikâhının hazırlıklarına başlayacaklardır. Bugünkü günde, bütün genç kızlar için evlenmenin bir kuralı haline gelen bu metod daima başarı sağlamıştır. Bundan başka, ağlama, sızlama, tepinme, intihara yeltenme metodları varsa da, hâmilelik metodu en kesin sonucu sağlayan yoldur. Ve bu yüzden geniş bir tatbikat alanı bulmuştur. Bu sayede evleneceğinize yüzde yüz eminim ama, üç ay geçmeden katiyen boşanmaya kalkmayın. Onu da şu sebeple söylüyorum: Genç kızların, evlilik konusunda, hayallerinde yarattıkları dünya, hayatın gerçekleri için yasağ bölgedir. Nikâhtan üç ay sonra tekrar görüşürüz.. Saygılar...

Beyoğlu'nda Hristo Psantaris adında biri, yolladığı mektupta şunları yazıyor:

«Vire Pasam!.. Ben Yunan uyruklu ve Yunan kuyruklu kalmış isem de, doğmuş ve büyümüş İstanbul'dayım. Bizim Taksim'de çok büyük bir bakaliye ve bonmarşe vardır ve hükümet, Yunan uyrukluları udut

Her çocuk 4000 lira borçlu doğuyor. — Gazeteler —

«Borç senedi»

dışı yapmak karar ilen işler tafsiye etmek için mücadele verdiğini gazetada okumuşum. Beni dükkânda var belkim iki milyon sermaye ve benim ortak Türk uyruktur. Şimdi ben, benim para nasıl alıp da gideceğim?.. Alınımın ter ilen kazanmışım bir burada bırakmak olur?.. Kuzum pasam, bir akıl veriniz bende..»

Bu mektubu gönderen Hristo'ya benim akıl vermem pek ihtiyaç olmadığını sanıyorum. Ama, ille de düşüncemi soruyorsa, söyleyeyim:

Bir kere, hükümetin bu kararı, kimseyi tedirgin etmek için alınmamıştır. Paranızı yurt dışına çıkarmak için gerek Beyoğlu'nda, gerek Sultanhamam'da çalışan birçok teşkilât vardır. Bunlar rahatça, yurt dışına para çıkarmaktadırlar. Yakalananlar, bunların binde birini bile aşmaz. Sonra siz, bu hususta niye zorluğa uğradınız?.. Öteki Yunanlılar, pekâlâ, paralarını son meteliğine kadar kaçırabiliyorlar. Yurt dışına çıkarılanlardan, şimdiye kadar Türkiye'de on kuruş bırakan oldu mu?.. Tekrar gelmek ümidi içinde bulunanlar ise, Türk uyruklu karılarına veya akrabalarına bütün işlerini devrediyorlar. Beyoğlu'ndan birçok mağazanın sahibi sürgün edildiği halde, buradaki dükkânlar, pekâlâ tıkır tıkır çalışıyor. Kan emmiye de rahatça devam edebiliyor. Geçenlerde malî polis tarafından, dört buçuk milyon

lirayı yurt dışına kaçırdığı için sahibi yakalanan dükkâna ne oldu?.. Yılda iki milyon lira kazanıp onbeş lira vergi veren bu dükkân, gene vapur gışesi gibi çalışıyor. Gene rahat rahat avantajını çıkarıyor. Gene kanunların himayesinde, gene ticaret hürriyeti içinde...

O bakımdan, sizin tasalanmanız için sebep görmüyorum ben.. Yalnız, burada yapacağınız hırsızlıkların küçük çapta kalmamasına dikkat etmelisiniz. Çünkü küçük hırsızlıklar çok çabuk meydana çıkar. Büyük hırsızlıklar daha garantilidir.

Sonuç olarak şunu söyleyeyim: Burada, ticaret yoluyla çalıp çırparak edindiğiniz servetler konusunda bir endişeniz olmasın. Çünkü bizim hükümetin yüreği zaten yuf-

kadır ve bu yüzden siz, o yufkadan yakında börek yapmaya da kalkacaksınız.

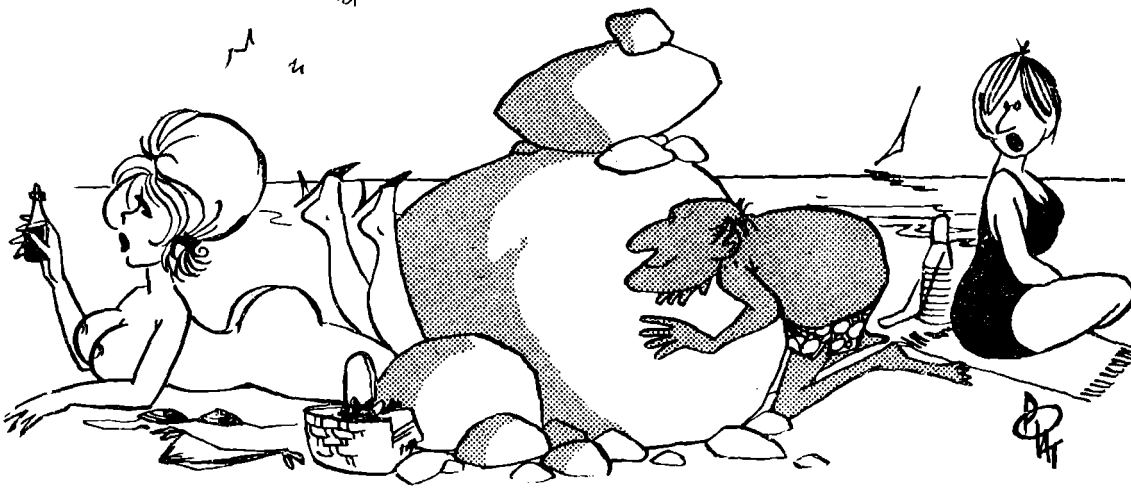
Eğer burada kazandığınız serveti, mutlaka Yunanistan'a taşımak kararında iseniz, o zaman başka yollar-dan faydalanmanız gerekiyor. Buna rağmen gene de bir zorluğa uğrarsanız, Fener Patrikhanesine müracaat ediniz. Herhalde size de, sıkıntılarınız konusunda bir yol gösterirler.

Size saygılarımı sunamıyorum. Çünkü bunca yıldır, benim de kanımı emdiniz..

Bu haftalık mektupların bu kadarına cevap vermiş oluyorum. İleride öteki mektupları da cevaplandırırım.

Adnan VELİ

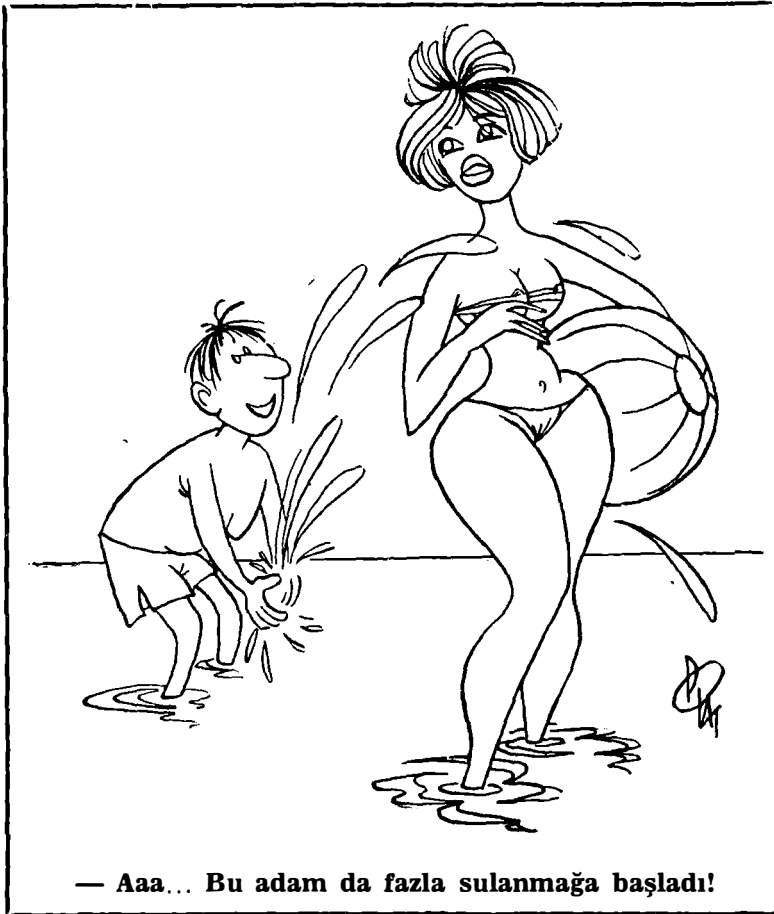

— Herif, dolaşma oralarda, başına taş düşecek!

Şekerli DUDAK BOYAS

— Hastaların şekerleri yüksek boyasından kullanma!

— Aaa... Bu adam da fazla sulanmağa başladı!

Yüzen saat

Deli, saatini hastane bahçesindeki havuza atmıştı.

Bunu gören arkadaşı sordu:

— Niye attın saati havuza?

— Nasıl yüzdüğünü görmek için..

— Peki, kurdun mu?

— Hayır.

— Deli, kurmadan yüzer mi hiç!..

Suçlu

Bir özel toplantıda evin genç kızı, piyano konseri vermişti. Ünlü bir piyanist de, konseri sonuna kadar dinlemişti. Bitince, genç kza sordu:

— Kimden ders aldınız?

Kız gururla,

— Hiç kimseden, dedi. Kendim öğrendim.

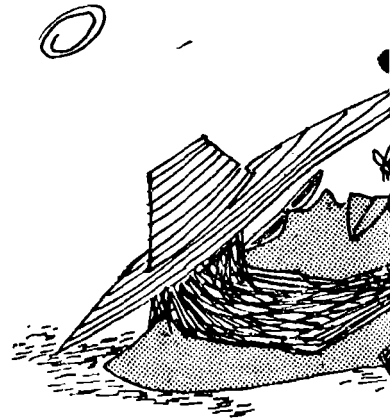
— Çok memnun oldum, dedi piyanist.

Kız sevindi:

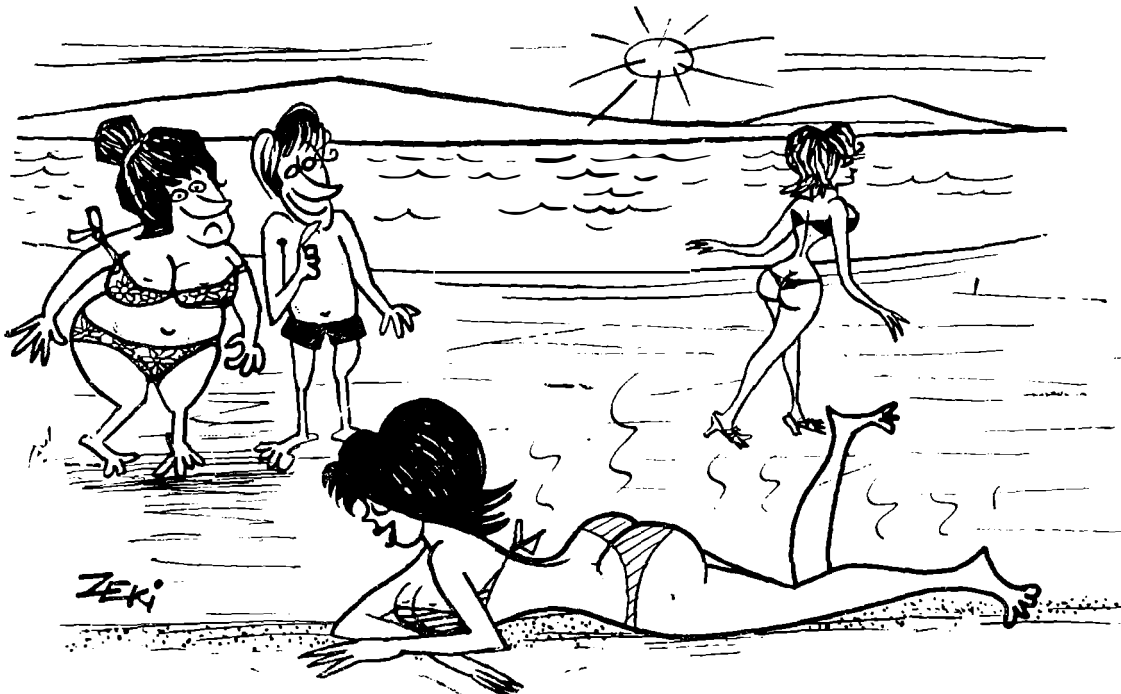
— Sahi mi?

Üstad, nezaketi elden bırakarak cevap verdi:

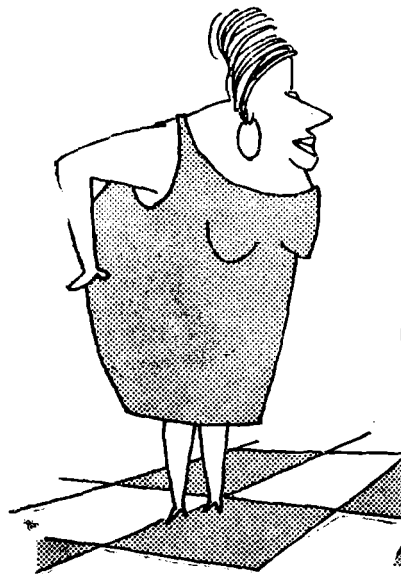
— Tabii... Böylelikle hiçbir meslektaşımın sizinle suç ortağı olmadığını anlamış bulundum!

Ya:

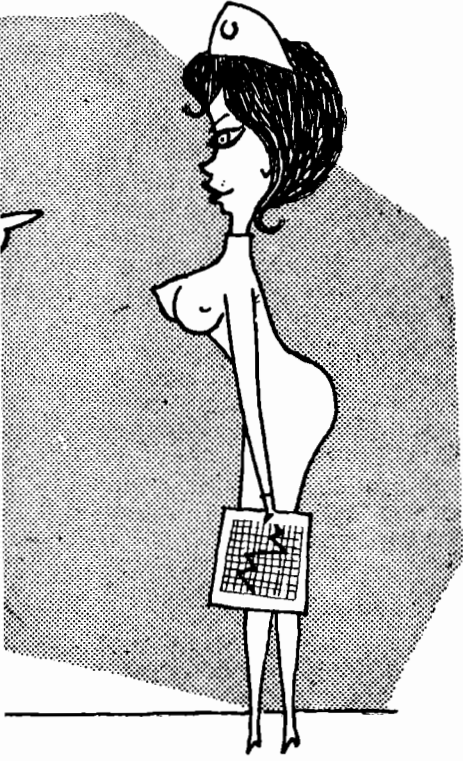

— Uzaktan güzel görünüşüne inanma karıcığım, gel, yanına gidelim de bak, kimbilir, ne çirkin şeydir!

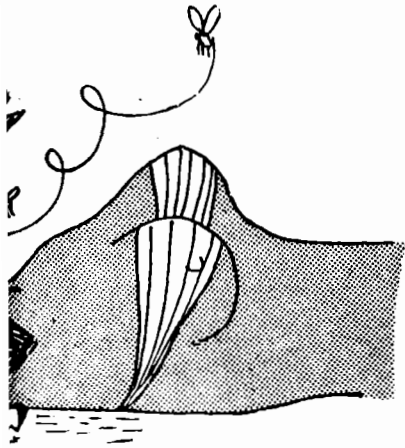

— Darılma karıcığım, bu mıyorum!

yapıldı... -gazeteler-

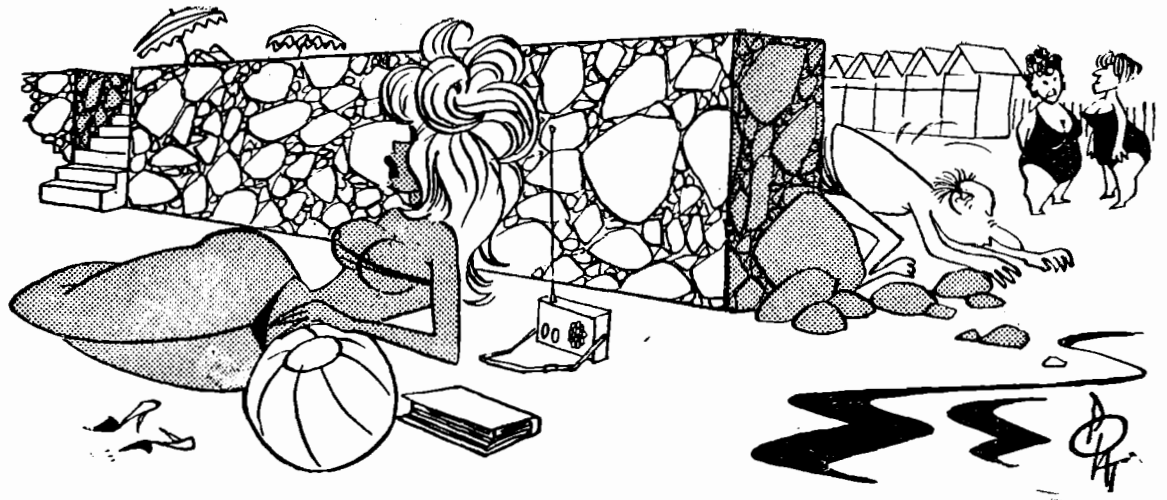
eye başladı.. Bir daha bu dudak

312

dudak boyasının tadına doya-

— Yine bir koku aldı galiba, fare gibi duvar diplerinde dolaşıyor!

Yaz modası

Plâjda karşılaştılar. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra, arkadaşı,

— Geçmiş olsun, dedi. Karımın rahatsızlığına gerçekten çok üzüldüm.

Öteki, şaşkın,

— Anlamadım, dedi. Karım hasta mı? Bir yanlışlık olacak, şimdi demir gibi yanımdaydı.

— Fakat az önce yanımızdan geçti. Öyle öksürüyordu ki, herkes dönüp dönüp ona bakıyordu.

Adam sinsi sinsi güldü:

— Üzülme azizim. O öksürük nöbeti hastalıktan değil, yeni aldığı 1964 modası mayoyu herkese göstermek içindir!

Kahve

Müşteri, garsona:

— Bana bir kahve getir, ne şekerli, ne sade, ne fazla sıcak, ne de soğuk ne çok koyu, ne de çok açık olsun!

— Fincanı çiçekli mi olsun, düz beyaz mı?..

Yazısız

— Tuta tuta gölde balık mı bıraktık!

BİZİM meşhur «Hamursuz» bayramımız bilhassa ortodoks Museviler tarafından büyük merasimle kutlanır. Bu vatandaşlar bayramdan önce evlerini kilerden tavana kadar temizleyip, kıştan kalan pisliği yok ederler. Benim ailem ortodoks olmadığı için biz bu kadar külfete girmeyiz bayram dolayısıyla... Bizim evde bu son «Hamursuz» da neler olup bittiğini anlamamız için en iyisi günlüğüme karaladığım şu satırları beraberce okuyalım:

Pazar: Bu sabah kahvaltı sırasında, kadınların en iyisi olan karım şöyle dedi:

— Hamursuz olsun olmasın, bahar temizliği mevsimi geldi; büyük işe kalkışacak değilim,

KÜÇÜK BİR BAHAR TEMİZLİĞİ

Ephraim Kishon'dan: Semiramiş Aydınlık

bu hem çok para hem zaman ister. Sırf bayram geldi diye değil, temizlik aslında eşsiz bir fazilet olduğu için derhal paçaları sıvayıp evi tertemiz edeceğiz. Kocacığın sen bana sadece iki sağlam süpürge al... Eskileri işe yaramaz hale geldiler zira..

— Memnuniyetle! diye cevap verdim ve derhal en yakın süpürgeciye koşup oradan uzun samur saçlı, süslü püslü iki güzel süpürge satın aldım. Tutumlu ve akıllı karımın ev kadınlığına bir daha hayran kalmıştım doğrusu...

Dönüp geri geldiğimde evimizin kapısından dışarıya tatlı mırıltılar çıkarak akmakta olan bir derecik karşılaştım. Kadınların en beceriklisi olan karım tozu süpürmeden evvel döşemeyi biraz ıslatmak gibi çok isabetli bir karar vermiş ve bu gaye ile bir yardımcı bir de su taşıyıcı iki kadın tutmuştu:

— Bir gün içinde hallederiz! dedi sevgili karım bana.

Buna gönülden memnun oldum tabii. Bazı teknik sebepler dolayısıyla o akşam, o güne ka-

dar alışmadığım bir yemek, rafadan yumurta vardı sadece... Ayrıca öğleden sonra camlar, çerçeveleri ile birlikte, temizlenmek üzere yerlerinden çıkarılmışlardı. Bunlardan bir ikisi kışın çok şiddetli rüzgâr estiğinde hafifçe gıcırdaşlardı. Eve çağırılan çilingir rezelerin tamamen eğrilip eskidiğini yenilerine ihtiyacımız olduğunu söyledi ve Yafa'daki Fuhrman demir ve çelik eşya firmasından yenilerini almamı sağlık verdi. Çilingir gibi çok meşgul bir şahsiyetin Yafa'dan bu alış veriş bizzat yapması imkânsız olduğu için ben yola düştüm ve Yafa'ya gittim.

Pazartesi: Öğlene doğru Fuhrman firmasından eve döndüm 27 lira verip halis Belçika malı rezeler satın almıştım. Fuhrman 1.20'ye İsrail malı rezeler de bulduğunu, ama bunların dayanmadığını söyledi:

— Belçika malı, ömrünüz boyunca gider; diye teminat verdi, dikkatli kullanırsanız beş yıl bile dayanır!..

Mırıltılarla akan derecik orta

şiddette bir ırmak haline gelmişti. Badanacı bütün kanape ve koltukları hole yığıldığı için evin kapısından içeri girmem kabil olmadı. Holün eşyası mutfakta, mutfak levazımı banyoda, banyodakiler ise terasta idi. Açık bir pencereden atlamak istedim ve kendimi söndürülmemiş bir kireç fıçısı içinde buldum. Biricik karım:

— Düşündüm, dedi, fırsat bu fırsat, hazır işe girişmişken duvarları badana ettirmeyi de uygun buldum; zira pek kirliydi. Düşün kocacığım Egon amcamız gelince ne şaşıracağız!..

Evin beyi olmam dolayısıyla rıza göstermem gerekiyordu; karım işin ticari taraflarını halletmek üzere beni badanacı ile tanıştırdı; kapılar dahil 500 liraya sulh olduk. Çilingir ise getirdiğim rezeleri gözden geçirdikten sonra «bunların 2 inç olduklarını, kendininse 3 inçlik reze ismarladığını» söyleyip beni tekrar Fuhrman'a gönderdi. O gece karım ayak ucunda koca bir Encyclopedia Brittanica olduğu halde oğlumuz Rafi ile kütüphaneye uyudu. Ben ise Rafi'nin beşiğine bürüldüm, ama ayaklarım sığmadığı için bir türlü uyuyamadım. Akşam yemeği: haşlanmış yumurta.

Salı: Fuhrman «benim verdiğim rezeler tam 3 inçtir» deyip beni tekrar eve gönderdi. Bah-

çede yeni açılmış içi boya dolu bir çukura düştüm ve evimizin koridorunda güç belâ temizlendim. Banyonun bütün çinileri sökülüp türküz rengi yeni çiniler konmakta olduğundan (350 lira) bu koridoru banyo gibi kullanıyorduk. Biricik karımın pek haklı olarak belirttiği gibi insan böyle ufak tefek şeyleri yaptırmak için hayatta bir veya iki defa fırsat bulabilirdi. Atan sigortayı tamir etmesi için çağırduğumuz elektrikçi bir Bergman şalteri, bir Fleischman kontağı bir de Goldfisch emniyet anahtarına ihtiyacımız olduğunu belirtti (180 lira).

Çilingir Belçika rezelerinin hakikaten 3 inç geldiğini kabul etti ama İngiliz inç ile.. O ise Alman inç demek istemişti. Beni tekrar Fuhrman'a yolladı. Badanacı ise tam mutfak tavanının ortasına geldiği sırada birden bir ücret artırımını talep etti sebep olarak da şu açıklamayı yaptı:

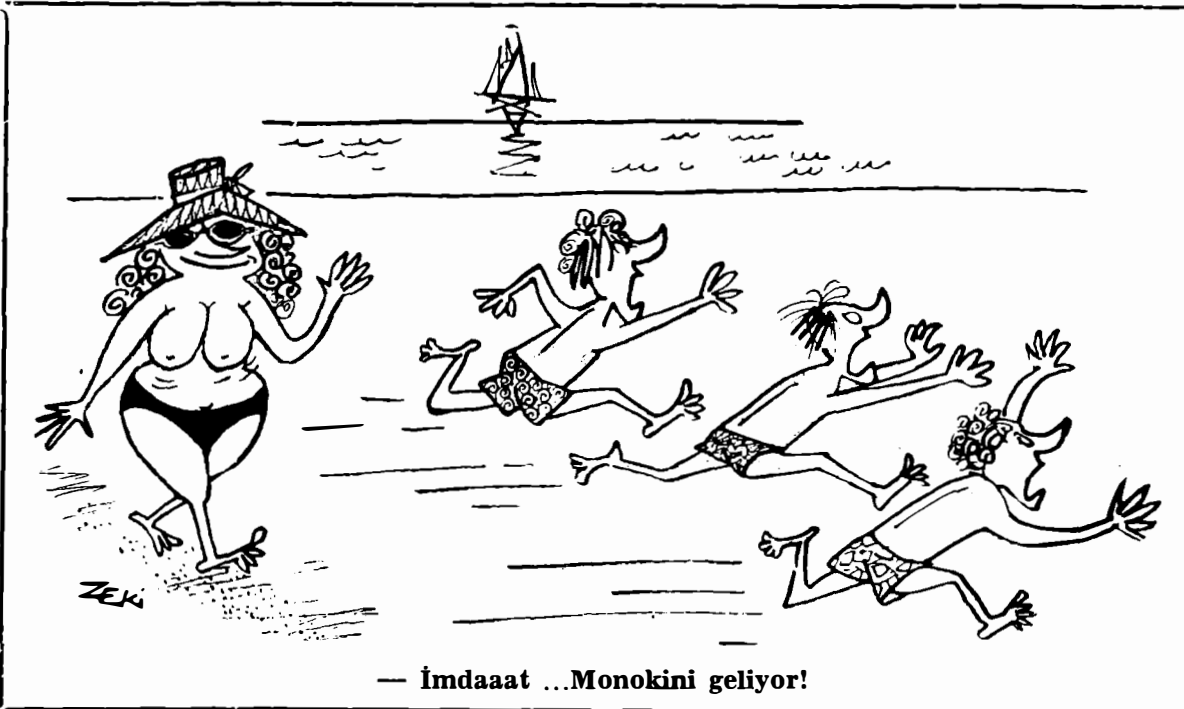
— Ben Hamursuz'dan birkaç hafta önce daima yüksek ücret alırdım. Zira herkes hamursuzda fiatlar artacak diye düşünerek birkaç hafta önce bu gibi işleri bitirmek isterler.

Ben de bu haftalar içinde fiatları arttırdım tabii...

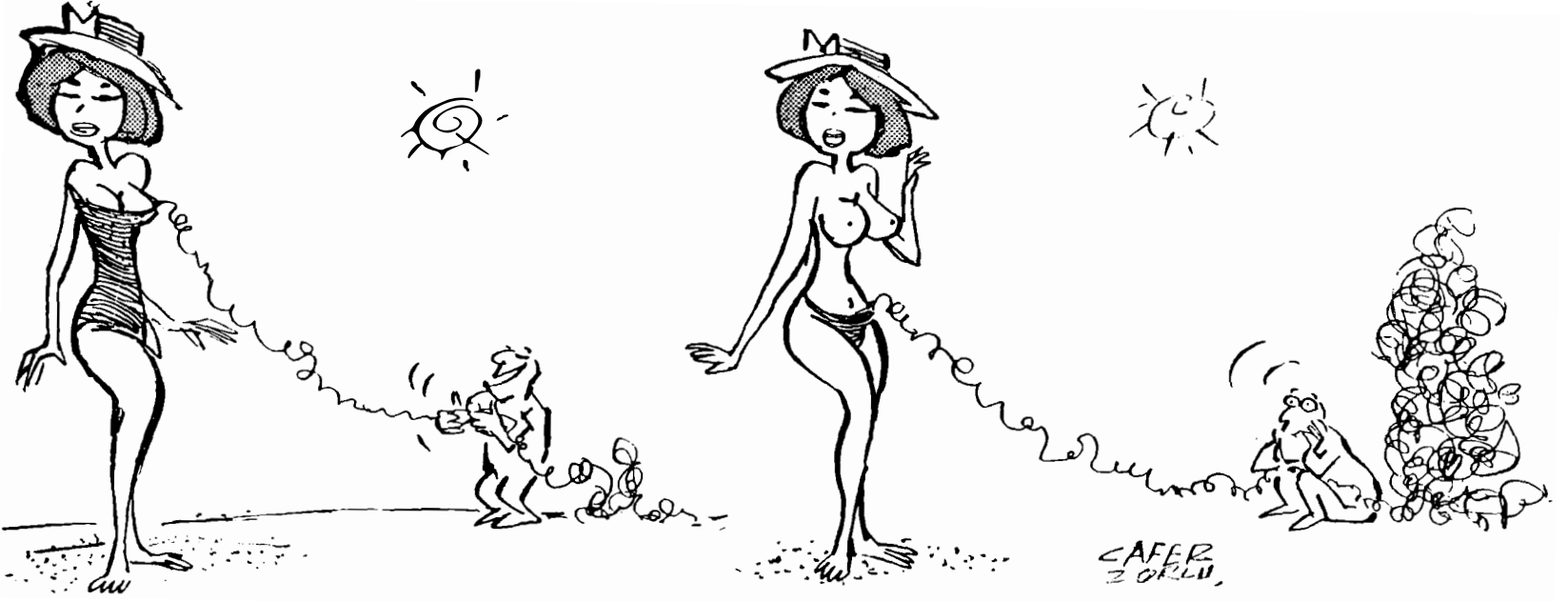
Haklıydı adam! Zamdan başka özel bir cins kontrplak, meşhur bir marka cilâ'dan dört kutu ısmarladı. Kendisi için de Amerikan sigarası ve İtalyan işi bir hasır şapka istedi. Dört yardımcı ile çalışıyordu ve bu neşeli delikanlılar iş sırasında bir ağzından büyük bir gürültü ile şarkılar söylüyorlardı. Uyku meselemiz en sonunda kolayca halledildi. Ben bizim elbise dolabındaki bütün elbiseleri toplayıp buzdolabına tıktım, boşalan dolabı ise balkona sırtüstü yatırıp naftalin kokuları arasında uykuya daldım. Rüyamda ölmüş olduğumu ve cenaze alayımın başında, bir elinde semaya doğru yönelmiş uzun bir fırça taşıyan bir badana işçisinin yürüdüğünü gördüm. Zavallı karıcığım büyük bir sabırla o geceyi çamaşır sepetinde geçirip sabahleyin pespembe ve hayat dolu bir şekilde uyandı.

Çarşamba: Fuhrman İngiliz inç ile Alman inç arasında hiçbir fark olmadığını söyleyip beni kapı dışarı etti. Bunu çilingire anlattığım zaman biraz düşündü ve sonra «aslında bizim ne demeye kalkıp yeni reze aldığımızı anlamadığını, eskilerini pekâlâ kullanabileceğini» belirtti. Pencere rezeleri olmadan artık eve giremeyeceğimizi aşkâr olduğu için kendisine cevap vermemi tercih ettim. Öğleden sonra hiç tanımadığım yeni bir adam döşemelerimizi sökmeğe başladı. Uzun zamandır karıcığım açık renk döşeme ister dururdu (340 lira).

— Bir de bunu yaptırılma artık tamam! diyordu sevgili karım. O güne kadar tam 17 usta benimle pazarlık etmişlerdi. Bu

— İmdaaat ...Monokini geliyor!

Modacı — Buraya kadar bayan!

arada iki oda arasındaki bir duvarı yıkan duvarcı korkunç bir gürültü hasil ediyordu. Karım durumu açıkladı:

— Ev sahibimizle görüştüm, bildiğin gibi kendi değerli bir mimardır. Bana senin çalışma odanla Rafi'nin odası arasındaki duvarı yıktırmamı tavsiye etti. Böylece nihayet büyük bir misafir odasına kavuşuyoruz. Eski misafir odası ise fuzulî, onu bir duvarla ikiye böldük mü sana ve Rafi'ye birer oda kazanacağız...

Çok parlak bir fikirdi tabii... Ama ben kendi odamı emniyete almak için kurt yeniği bir direk bulup odanın ortasına diktim önüne de bir dolap dayadım. Ne olur ne olmaz! Ev sahibimiz (120 lira) bana (212 lira) mutfağı, banyo üzerine rastlayan tavan arasına nakletmemi (500 lira) sağlık verdi. Ben de, evde ufak bir bahar temizliği dolayısıyla bir iki küçük değişiklik yaptırmakta olan karımla konuşmasını tavsiye ettim. Karım o akşam kendini pek iyi hissetmiyordu. Yemek listesi: iki yumurta.

Perşembe: Bugün Fuhrman'dan dönüşte eve gitmedim. Geceyi parkta bir bank üzerinde geçirdim ve gayet rahat uyudum. Sabah kahvaltısı olarak biraz yeşillik ve parkın fısıkiyesinin suyu... Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyorum.

Cuma: Eve geldiğimde beni büyük sürpriz bekliyordu. Bir zamanlar evimin bulunduğu yerde şimdi koca bir çukur ağzını açmış âdeta esneyerek yüzüme bakıyordu. İki arkeolog evimin ilginç kalıntıları arasında eşiniyorlar, polis, hâtıra meraklısı ahaliyi zaptetmeğe uğraşıyordu.

Kadınların en kurnazı karım: — Düşündüm, dedi; bu temizlik vesilesiyle her şeyi yıkıp yeniden inşa ettirmek en akıllıca hareket...

— Çok haklısın hayatım, dedim, ama keşke Hamursuzdan

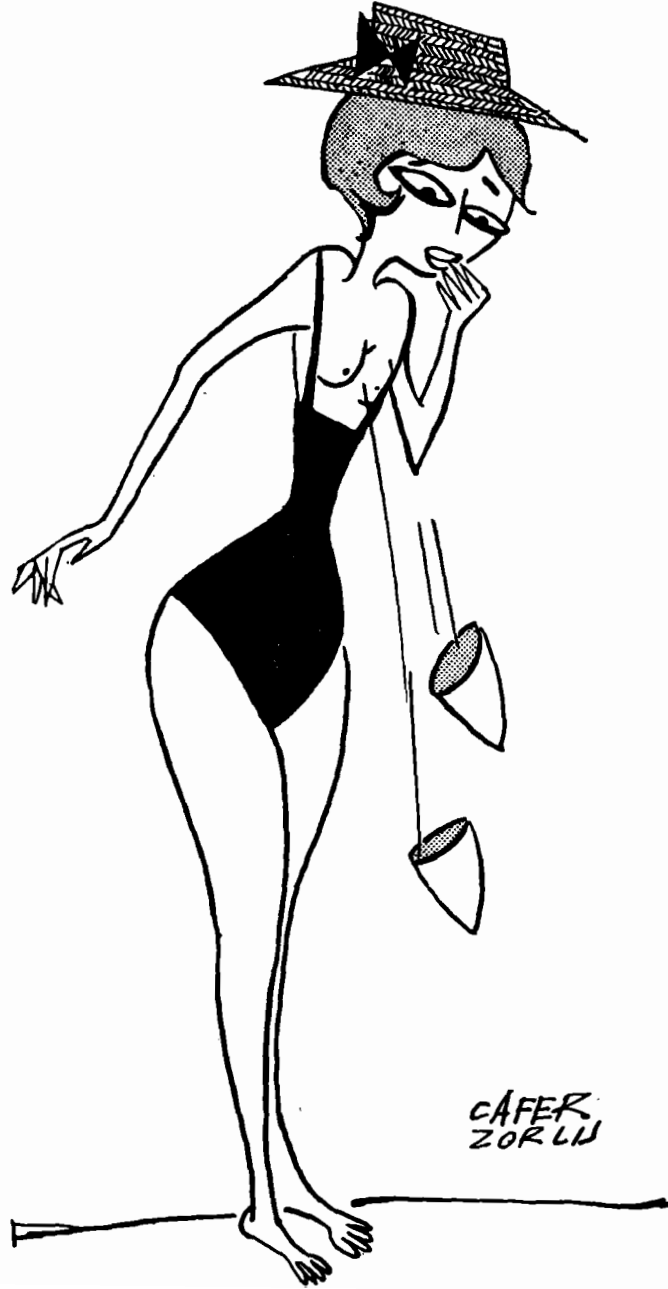
sonrasını bekleysek çok daha ucuza mal olurdu bize...

Şimdi muhakkak olan şey şu:

Evimizde kışın kirinden eser yok artık...

Ephraim Kishon'dan çeviren:
Semiramis Aydınlık

Monokini modasından sonra:

Yazısız

Yatak

Jules, şehrin dışında oturan akrabalarını ziyarete gider. Gece geç vakit veda edeceği sırada şiddetli bir fırtına ve yağmur başlar. Ev sahipleri Jules'ü bu berbat havada bırakmazlar ve bir yatak hazırlarlar.

Ertesi sabah ev sahibi Jules'e sorar;

— Geceyi iyi geçirdiğinizi tahmin ederim, yatak şahane değildi ama...

— Evet, doğru, ben de arada bir istirahat etmek için kalktım!.

Cinzano

Birer bardak Cinzano devirdikten sonra Jean Marc'a:

— Haydi dedi, bir el kâğıt oynayalım!

Barın dibindeki bir masaya yerleştiler. Yarım saat sonra Marc;

— 300 frank kaybettin Jean dedi,

Jean ceplerini karıştırdı:

— Şimdi yanımda yok dedi, sonra veririm.

— Nasıl? Yanımda paran yok mu?...

Utandırmıyor musun sen?... Şimdi ben içkinin parasını nasıl ödiyeceğim?...

Kaç tane?...

Robert karısının kulağına:

— Benden önce kaç erkek sevdin? diye fısıldadı.

Karısının bir şey söylemeden durduğunu görünce bir pot kırıldığını zannederek;

— Özür dilerim, sevgilim, bilmiyordum sana hakarete bulundum galiba?

— Zıyanı yok, şekerim, saymayı bitiremedim de..

Anlayış

Delikanlı, kızı arabasına almış, götürüyordu. Şehrin dışına çıktıkları zaman kız birden sevgilisinin kolunu tuttu:

— Bak şekerim, dedi. Manzara ne güzel, etraf ne tenha. Şayet motorda arıza yapmağa niyetin varsa, tam yeri işte!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Karışan sesler

BİR gün Koca Rağıp Paşa, çağının ünlü şairi ve kendisinin de özel sofrası arkadaşı olan Haşmet'i yanına çağırdı.

«— Haşmet Efendi, dedi. Yıllardır beraberiz. Gerçi şairden pek de başarılı bir devlet adamı olmaz ama işte ben de iyi kötü şair olduğum halde devletin en büyük makamı başında bulunuyorum. Belli olmaz bir gün sen de sadrazam olabilirsin. İyisi mi ben seni bu önemli işlere yavaştan yavaştan alıştırayım; ne dersin?»

«— Vallahi efendim, ben hadimi bilirim. Bana kalırsa bu hususta siz hiç zahmete girmeyiniz.»

Oysaki o gün Rağıp Paşa'nın önemli işleri vardı; bunlardan bir kısmını kendi görerek, ötekileri -Derecelerine göre- yakınlarına gördürecek. Bu sebeple ısrar etti:

«— Olmaz Haşmet Efendi, alışacaksın. Bugün seni falan konudaki bir komisyonun toplantısına başkan yapıyorum. Benim yerime orada bulunacak ve müzakereleri yöneteceksin.»

Haşmet, çaresiz, kabul etti; komisyona gidip başkanlık yerine geçti oturdu. Ama ortalık öylesine karma karıştı, öylesine ana baba günü idi ki bir iki dakika geçmeden sıkıntıdan terlemeğe bocalamağa başladı. Her ağızdan bir ses çıkıyor, herkes konuşuyor, kimse kimseyi dinlemiyordu. Şair; bağılıyor çağırıyor, ellerini yumruk yaparak önündeki rahleyle vuruyor, lâkin biçarenin çabalamalarını kimse umursamıyordu. Artık eni konu cesareti kırılmıştı. Başına sarılan bu belâli işten nasıl sıyrılacağını kara kara düşünürken, birden dışarıda içeridekini bastıran bir kıyamet koptu. Meğer toplantıya eşekleriyle gelen bir kısım üyelerin dışarıdaki hayvanları birbirlerine girmişlermiş. Pencerenin altında bir tepişme bir anırtıydı gidiyordu.

Haşmet, bu dış gürültünün etkisiyle bir an için susuşan üyelerin bu sessizliğinden faydalanmayı ihmal etmedi:

«— Efendiler; bilhassa rica ediyorum, birer birer konuşunuz, dedi. Çünkü dışarıda zırlayanla içeride dirleyenlerin sesi o kadar karışıyor ki hiçbirinizin neler söylemek istediğini söyleyemiyorum.»

○

Özdeyişlerde mizah :

Herkesin kendisinden bahsettiği bir meclis kadar tatlı ve eğlenceli bir yer yoktur. Çünkü böyle bir mecliste asla kötü sözler işlitemiz.

— Lamartin —

Aşk isteyen bir kadına dostluk göstermek, ona yapacak hakaretlerin en büyüğüdür.

— Froucher —

Erkek — Artık sonbahara evleniriz...

Kız — Neden şimdi değil de sonbahara?

Erkek — Bırak da şu yazı eğlenceli geçirelim!

Eski Şiirde Mizah

Eşek ve Gem

Türk şiirine modern hicvi ve sosyal hicvi getiren isimlerin başında Namdar Rahmi Karatay gelmektedir. Değerli bir Türk aydını olan rahmetli yazarın bu alanda gerçekten başarılı denemeleri bulunmaktadır. Aşağıdaki parçalar «Eşek ve Gem» başlıklı manzumesinden alınmıştır.

Benim ağzım pek yandı, aman siz dikkat edin;

Yalnız lâyük olan adama hürmet edin.

Haddini kim bilmezse ona hakaret edin,

Ele alçak durmayın, onu hakikat sanır,

Eşeğe gem vurmayın, kendisini at sanır.

Pehpehler, pohpohlarla çok itleri at yaptık,

Uçurduk taa göklere, alkıştan kanat yaptık;

Hiç yoktan başımıza koca saltanat yaptık,

Üstüne çul vursanız, it onu kanat sanır,

Eşeğe gem vurmayın, kendisini at sanır.

Gösterme karda gez de kimseye izlerini;

Kıymet bilmiyenlere arz etme cevherini,

Varlığını belli et, açmadan her yerini;

Bir hamal.kayıgını serhoş bilmec yat sanır,

Eşeğe gem vurmayın, kendisini at sanır.

Sözü yerinde söyle, demiri tavında döv,

Döveceğin adamın yüzüne tükür de söv;

Öveceğin adamın, yüzüne tükür de, öv;

Yüzüne tükürmezsen onu iltifat sanır,

Eşeğe gem vurmayın, kendisini at sanır.

Tarihte Mizah

Adalet

BİLİNDİĞİ gibi, Mısır, Osmanlı İmparatorluğu'nun bir vilâyeti olmadan epeyi önceleri de çeşitli Türk beyliklerinin elindeydi. Bu beylikler zamanında Mısır'da kadılık ve vezirlik yapmış çok ünlü bir kişi vardır. Adı Karakuş'tur. Karakuş'un adının tarihe mal oluşu onun değerli ve başarılı bir devlet adamı olması sebebiyle değildir. Aksine, o, sadece gününü gün eden, basit ve değersiz bir kişidir. Fransızların «Silhouette», nasıl sadece şahsiyetsizliği yüzünden, adını -Hem de bir lûgat olarak - tarihe ve edebiyata maletmişse, Karakuş da sırf mantıksız ve saçma davranışları yüzünden kendisini unutulmuş bir kişi olmaktan kurtarmıştır.

Karakuş'un, gerek kadı iken verdiği hükümler; gerek vezir iken yaptığı işler arasında inanılmıyacak kadar gülünç ve garip olanları vardır. Bunun hatırası olarak, dilimizde «Hükmi Karakuş» şeklinde, mantıksızlıklar karşısında kullanılagelen, bir deyim yer etmiştir.

Karakuş'la ilgili pek çok anılardan biri şudur:

Karakuş, Kahire'de kadı iken, bir gün birbirinden dâvacı bulunan iki kişi gelir; şiddetle birbirini suçlayarak, ondan adalet isterler. Kadı efendi, gelenlerin ikisini de ayrı ayrı dinler. Çok cerbezeli olan dâvacılar; öyle ağız kalabalık konuşurlar, bir birlerini öylesine suçlar, kendilerini öylesine savunurlar ki; zavallı adam bir türlü işin içinden çıkamaz. Haklının hangisi, haksızın hangisi olduğunu tayin etmekte gerçekten bir zorluk çeker. Tarafları bir daha söyler, bir daha dinler. Olmayınca iş başka yönden tekrar ele alır; fakat faydasız. Ne yaparsa yapın, taraflardan hangisinin suçlu hangisinin suçsuz bulunduğunu açığa çıkartamaz. Artık yapacak bir iş kalmadığı kanısına varınca, inlancıyı çağırır; dâvacıların ikisini de yere yatırıp bağırta bağırta ikisine de müthiş bir dayak attırır; ardından:

«— Mahkeme son buldu, hadi gidin bakalım!»

Diye onları savdıktan sonra, saatlerdir şaşkınlıkla kendisini seyreden yanındakilere:

«— Biliyorum vallahi; der. Bu keratalardan biri masum, öteki suçlu. Ama gelin görün ki bunlardan hangisinin suçlu, hangisinin suçsuz olduğunu bir türlü kestiremedim. Öylece yollasam, suçlu cezasız kalacaktı. Bu arada masum da dayak yedi amma, hele şükür, öteki de cezasız kalmadı ya!»

○

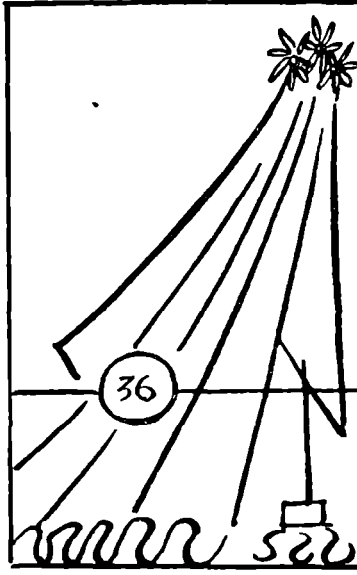
Saadet!

Kötü bir kalb ve sağılam bir mide: işte mesut olmanın tek çaresi.

— Volter —

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHIR
ÇİZEN - TURHAN

ABLA... BASİT BİR BAŞAĞRISI DİYE BENİ
KANDIRAMAZSIN. NE OLDU?... BENDEN DE
GİZLİYECEK KADAR MÜHİM BİR
ŞEY Mİ?...

GİZLİ İŞLERDEN HİÇ
HAYLANMADIĞIMI ÇOK
İYİ BİLDİĞİN HALDE NİYE
ISRAR EDİYORSUN NESRİN?

BİR BİLDİĞİM VAR Kİ ISRAR EDİYORUM ABLACIĞIM...
BİR ŞEYE ÜZÜLMÜŞ OLACAKSIN SEN. HEM DE ÇOK
ÜZÜLMÜŞ OLACAKSIN...
YOKSA

KAPI ÇALINIYOR...
BAK BAKALIM KİMMİŞ...

DABA... ABLAM ANSIZIN EVE
GELDİ. BANKADA HASTALANMIŞ...
BASİT BİR BAŞ AĞRISI... SIKAK-
LARDAN FİLÂN DİYOR AMA. BU
İŞ DE BİR İŞ VAR...

NE DİYORSUN?... MÜHİM
BİR ŞEY Mİ?... HEMEN
DOKTOR ÇAĞIRALIM.

VANKANIN DOKTORU BAKMIŞ...
ABLAMİ BİR ARKADAŞI GETİR-
Dİ EVE. İLÂÇLARINI DA AL-
MIŞ. ONA BAKARSA
UFAK BİR BAYGINLIK.

PEKİ AMA SEBEP
NEYMİŞ KIZIM?...

SEBEDİNİ BİLİYORUM AMA, SÖY-
LEYEMEM DABA... İMKANI
YOK SÖYLEYEMEM...

DANA... BABANA DA MI
SÖYLEYEMEZSİN?

DANA BAK!... ABLAN MADEM HAS-
TA... GÜRÜLTÜ ÇIKARMAYALIM
ŞİMDİ... KONUS!...

AMA DABA... SÖY-
LEYEMEM DEDİM YA...
KADAHAT HEP ŞU İR-
FAN BEYDE...

BEN DE KALKMIŞ SENİNLE VAKİT KAY-
DEDİYORUM BURADA... GEYEZENİN
BİRİSİNDİR SEN ZATEN... KABA-
HAT İRFAN BEYDEYİMİŞ...

MADEM İNAN-
MAYACAKTIN...
NE DİYE ISRAR
EDİP KONUŞTURDUN
BENİ DABA?...

DEVAMI VAR

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 29 —

Yaz gelince, bizim işler bozuldu; çünkü düğünlere yazın kesat giriyor. Halbuki sigara paramızı bile düğünlerden çıkarıyorduk. Yazın, o büyük, lüks salonlarda düğün yapmıyorlar.

O kadar sefalet içindeydik ki, ben artık, ne olursa olsun memlekete dönmeye karar vermiştim. Sonra efendim... Bu hayat çok tuhaf, anlaşılabilir bir muamma. O zaman dönüp memlekete gitseydim, hayatımın istikameti değişecek, belki de taşralı bir çiftçi olup kalacaktım. Memlekete dönmek için bir yol parası arayıp duruyorum.

Bir gün Şadan'la... Aman Eşref diyecektim... Eşref'le serseri serseri dolanırken, Gümüşsuyu'ndan aşağı iniyoruz, sol önümüzde, kurbağa biçiminde, kırmızı renkli, gayet lüks bir hususi araba durdu. Biz de gayet tabii arabaya yol verdik. Ama araba gitmiyor, boyuna klâkson çalıyor. Baktım, direksiyonda kanarya sarısı saçlı bir kadın, yanında bir kız daha... İki de bize bakıp gülüyorlar. Yahu kim bunlar? İçerden arabanın kapısını açmazlar mı?

— Merhaba... Gelsenize çocuklar... Nereye gidiyorsunuz?

Ben çarpıldım, ağızımdan lâf çıkmıyor. Şa... Şe... Şe... Eşref'in ağız kalabalıktır bereket versin. Kızlarla konuşmaya başladım. İşimiz varmış acele de kızların arabasına binememişiz. Ama müsait bir zamanda onlarla buluşmalıymışız, en yakın zamanda... Kızların telefon numarasını aldı; onlara telefon edip buluşacağız.

Kanarya sarısı saçlı olanı arabayı sürerken, bir isim söyleyip, — Selâmlar... dedi.

Araba gitti. Yahu kim bunlar? Biz düğünlerde o kadar çok insan tanıdık ki, işte onlardan ikisi olacak... Düşüne düşünce bulduk. Bir gece sabaha kadar bir düğünde arkadaşlık ettiğimiz Betül'le kardeşi...

Bu Şeşe Eşref delirmiş, — Arkadaş, dedi, biz bu kızlarla evleneceğiz...

— Oğlum, delirdin mi sen? Açlıktan senin beynin döndü galiba...

— Yürü eve...

Pansiyon sahibi kadına da borcumuz olduğundan, eve geldiği-

mizi duymasın diye, ayaklarımızın ucuna basarak, eski merdiven tahtalarını gıcırdatmadan odamıza çıktık.

Şükür... Benim arkadaşım işte... Bu sefer annesine bir mektup yazdı. Aşağı yukarı şöyle bir mektup:

«Biricik sevgili anneciğim, Bu mektubum eline geçtiği zaman, belki de ben artık hayatta olmayacağım. Şu anda mektubumu bile zorlukla yazıyorum. Yatakta inlemekteyim. Zavallı anneciğim, belki de oğlunu bir daha göremeyeceksin. Hakkını helâl et sevgili anneciğim. Doktorlar, acele ameliyat olmazsam, ancak bir haftalık ömrüm kaldığını söylediler. Böbrek ameliyatı olmam, böbreğimin birini almaları lâzım geliyormuş. Ameliyat için dört yüz lira istiyorlar. Ama benim, artık babamdan para istemeye yüzüm yok. Şimdiye kadar babama çok yalan söyledim, utanıyorum. Onun için sakın bana sen de para gönderme, istemem. Ben babamın fedakârlığına lâyık bir evlât olamadım. Elvedâ anneciğim...

İstirap içinde inliyerek son günlerimi yaşarken bu bedbaht oğlunu affetmeni senden rica ederim. Yalvarırım, sakın para göndermeye kalkma! Ben yaptığım fenalıkların cezasını hayatımla ödemeliyim. Elvedâ anneciğim...

Bir son ricam var; sakın bu mektubum babamın eline geçmesin, zavallı babacığının kalbinin parça parça olmasını istemem, aslâ istemem, para istemem, göndermeyin, olmaz mı?

Son arzum şudur: Mezarıma çiçek dikmeyin, ben buna lâyık değilim...

Elvedâ sevgili anneciğim.

Bedbaht oğlun şe şeşe Eşref»

Yazdığı mektup, size anlatabildiğimden çok daha acıklı. O kadar acıklı ki, kendisi bile yazarken ağladı. Ben de okuyunca ağladım. Karşılıklı ağlaşıyoruz. Domuz gibi sağlam olduğunu bildiğin halde, mektubu okuyunca, bana bile hemen ölecekmiş gibi geldi.

Gene evvelâ onun aklı başına geldi de,

— Enayi gibi ağlamayı bırak da, mektubu postaya verelim çabuk... dedi.

Mektubu postaya verdikten sonra beklemeye başladık, iki

gün, üç gün... Postacı bizi bulsun diye odamızdan çıkmıyoruz. Dördüncü gün, telgraf havalesiyle beş yüz lira geldi. Beş yüz lira çok para... O zaman, orta derecede bir memurun maaşı anca yüzelli lira...

Rüşti dedi ki... Rüşti mü kim? Peki, benim arkadaşımın ismi neydi? Eşref'ti öyle ya... Eşref dedi ki:

— Arkadaş, biz bu fırsatı kaçırmayalım. Biz bu kızlarla evleneceğiz...

— Delilik etme, sen şaşırдың mı? Onlar bir yüksek aile kızı... Bizim gibi zibidiyi ne yapsınlar?... diyorsam da anlatamıyorum,

— Evlenmek mecburiyetindeyiz, istikbalimizi kazanmalıyız artık... diyor.

— Kızlar razı olsa bile ailesi razı olmaz... Nasıl evleniriz?

— Oğlum, biz kızları iğfal edeceğiz.

— Biz, öyle mi?

— Biz ya... Kızları iğfal edince, ailesi de evlenmemize razı olacaklar ister istemez.

— Peki, nasıl iğfal edeceğiz?

— Basbayağı... Herkes nasıl ediyorsa biz de öyle ederiz.

Arkadaşım otuzunda var, ben daha yirmiliç, yirmi dört... Evet ama, o zamanlar başkaydı, biz her ne kadar ele avuca sığmaz delikanlı geçiniyorsak da, daha gözümüz açılmamış. Yani demek istiyorum ki, kız iğfal etmek şöyle dursun, bu işlerin nasıl olduğuna dair kulaktan duyduklarımızdan başka en küçük bir malûmatımız, en ufak bir tatbikatımız yok.

— Ben yapamam! dedim.

— Sen erkek değil misin? dedi.

Bu sözü çok ağırıma gitti, — Ya kız iğfalından hapse atarlarsa? dedim.

— Oğlum, kızların yaşı onsekizden büyük, yani ikisi de faili muhtar... Sonra da bunlar yüksek aileden olduklarından, bizi mahkemeye verip dillere düşmek istemezler.

— Nasıl iğfal edeceğiz...

— Sen o işi bana bırak... Kızları, bir gazinoda içirip iyice sarhoş ettikten sonra, atarız bizim odaya...

— Yahu, bu rezil odaya o kızlar getirilir mi?

— Sarhoş edeceğiz kardeşim, odamızın ne halde olduğunu far-

kedemezler. Evde de iyice içiririz, ikisi de feleğini şaşırır. Kendilerinden geçer, yere serilirler. Ondan sonrası artık bize kalmış bir iş... Sabah olup da, kızlar eyvaaaah diye ağlamaya başladı mıydı, niyetimiz ciddidir, biz sizinle mesut aile yuvası kurmak istiyoruz deriz.

Başım belâya girecek diye çok korkuyordum ama, arkadaşımı bırakmayı da bir türlü kendime yediremiyordum. Nihayet kendi kendime bir kurnazlık düşündüm; varsın o küçüğünü iğfal etsin, ama ben Betül'ü iğfal etmeyecektim. Arkadaşa karşı kalışlık olacak ama, ne yapayım, olursa olsun... İşin ucunda hapise var, sonra da itiraf edeyim ki, o işe benim cesaretim de yok, rezil olmaktansa, namusunu elden bırakmamak iyidir.

Şakir... Şakir mi dedim, Eşref işte... Telefon etmiş, kızlardan randevu almış. Bir pastanede buluşacaktık.

O sabah, odamızı içkiyle doldurduk, her çeşit içki aldık, onları bir bölüm asker işe hepsi sarhoş olur.

Giyinip kuşandık, süslenip püslendik, tanı evden çıkarken postacı mektup getirdi; Eşref'in babasından... Hiç unutmam, mektup şöyle başlıyor: «Ülan cıbilliyetsiz hergele döldü!»

Annesine yazdığı mektubu babası evde bulup okumuş, kadının gizlice beş yüz lira gönderdiğini de öğrenince küplere binmiş adam. Aklımda kaldığına göre mektupta şöyle bir şeyler yazılıydı:

«İnsanlarda iki, pek nadir olarak da üç böbrek bulunur. Yoladığın mektupları çıkarıp hepsini yeniden okudum. Mektuplarında yazdığına göre, şimdiye kadar dört kere apandisit, altı kere bademcik, üç kere ülsar ameliyatı olmuşsun, beş kere kırılan bel kemiğini alçıya koydurtmuşsun, iki kere kulak ameliyatı geçirmiştin,

(Devamı var)

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI
ÇAMAŞIR MAKİNASI
GAZ SOBASI

(Faal: 6272—146)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Atış pavyonu

Bitkin bir adam, ruh doktorunun muayenehanesinden içeri girdi:

— Doktor Bey! dedi, hemcinslerime baktıkça kendimde muazzam bir aşağılık duygusu hissediyorum!

— Mesleğiniz nedir? Ekseriyetle hastalıklar meslekle çok yakından ilgilidir.

— Trône fuarında bir atış pavyonunda mankenlik yapıyorum!...

— Pek anlıyamadım, izah eder misiniz?...

— Hergün 8 den 12 ye ve 2 den 7 ye kadar başımı bir delikten geçiriyorum, müşteriler de yüzüme top atmağa çalışıyorlar, herkesin 6 hakkı var, 3 tanesini isabet ettiren bir şişe şarap kazanıyor.

— Haklısınız! Şimdi size bir reçete yazacağım, önce buyrun oturun!...

— Teşekkür ederim doktor bey, ayakta kalmayı tercih ederim oturamıyorum da...

— Topları yüzünüze atıyorlardı değil mi?...

— Evet!... Ama aldığım parayla geçinmek imkânsızdı... Yanımızdaki ok atış pavyonunun da mankene ihtiyacı vardı!...

Uyku

Dupont, büronun en işine bağlı memurlarındandı. O sabah nasılsa iki saat rötaları içeri girince; müdürün asık suratıyla karşılaştı:

— Bu saate kadar neredeydin?...

— Şey Müdür Bey! dedi Dupont, çalar saati kurmayı unutmuşum da geç uyandım.

Müdür gözlerini kocaman kocaman açtı:

— Neeee! Yoksa evinde de mi uyuyorsun?...

Dikkat

Madam Dupont güvertenin kenarına iyice yaslanmış dalgalara dalgın dalgın bakıyordu. İyice kendinden geçmiş olmalı ki süvari yanına yaklaştı gayet nazik:

— Madam dedi, çok eğiliyorsunuz, dikkat edin, denize düşebilirsiniz.

Karısının yanında küpeşteye dikkatlice dayanmış Mösyö Dupont hemen müdahale etti:

— Dayanan benim karım, siz ne karşıyorsunuz?...

Mozart sokağı!

ÇİFTLİK

Fransa'nın ücra bir köyünde, Çalışma Bakanlığı müsteşarı, durumu hiç de iyi olmıyan bir köylüye sorar:

— İşlerin nasıl gidiyor?...

Köylü başını ümitsizce sallar, ilerde duran adamı göstererek:

— Bakın der, yegâne işçim o. Bütün işleri o yapar ama ben o'na hiç para veremem, iki sene sonra borcum o kadar çoğalır ki, çiftlik onun olur.

— Sonra?...

— Sonra, o beni işe alır ve bütün işleri ben yapmağa başlarım, ta.. ki çiftlik benim olana kadar...

Balık

Antotine garsonun getirdiği balığa şöyle bir baktıktan sonra, eğildi bir de kokladı:

Sonra garsonu çağırıp sordu:

— Bu balık kaç günlük?..

— Vallahi mösyö kat'i bir şey söyleyemeyeceğim, çünkü ben buraya gireli henüz on iki gün oluyor!...

Pantolon

Lévy Salamon'a elinde altmış tane modası geçmiş pantolon kaldığını ve bunların hiçbirini satamadığını yana yakıla anlattı:

Salamon:

— Sana bir akıl vereyim dedi, altı müşteriye bunlardan onar tane yolla, faturaya da pantolon adedini dokuz yaz. Tabii müşterilerin bu unutkanlıktan istifadeye kalkacaklardır. Böylelikle sen de pantolonlardan kurtulmuş olursun.

Lévy arkadaşının sözünü dinledi, bir hafta sonra Salamon'a telefon etti:

— Ne dahiyane fikirlerin varmış!...

— Söylediğimi yaptın mı?...

— Tabii!... Pantolonları yolladığım müşteriler dokuz tanesini iade ederek ihtiyaçları olmadığını bildirdiler!...

Dilsizler!

İki sağır, dilsiz kahvelerini yudumlarken elleriyle de sessiz sedasız konuşuyorlardı. Bu böyle bir müddet devam etti. Sonra hareketler hızlandı, acaip şekiller almağa başladı. O zaman garson yanlarına yaklaştı:

— Baylar dedi, konuşmanıza karışmam ama şarkı söyleyecek seniz başka yere gidin!...

Kaç oda?...

Emlakçi John'a sordu:

— Kaç odalı bir apartman katı istiyorsunuz?...

— Vallahi kat'i olarak söyleyemeyeceğim!...

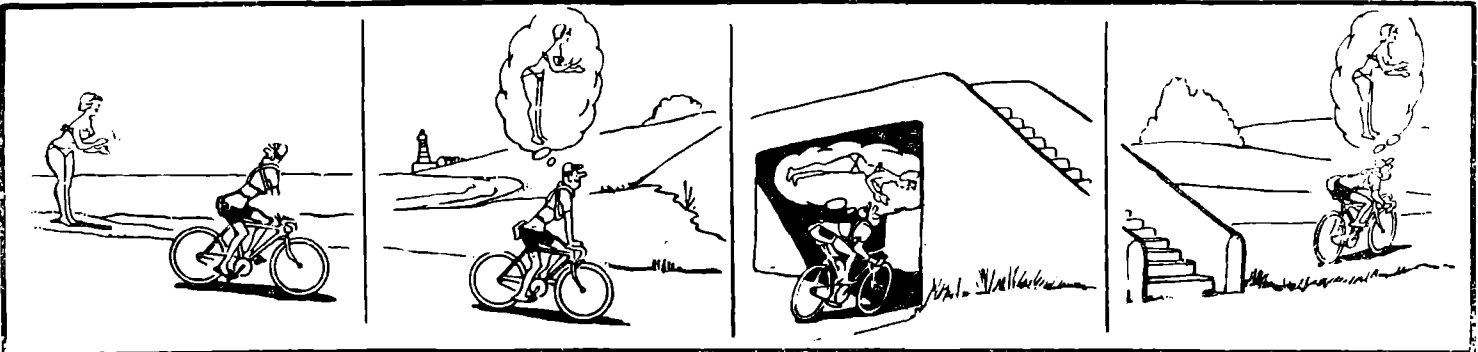
Ev işini kendi yapan karım annesinin yanına gidecek zaman bulamasın, kayınvaldem de gelip yanımızda kalmazın da kaç odalı olursa olsun!...

Kopya

Güney Amerika Cumhuriyetlerinden birinde ihtilâl patlak vermişti. Sâkit Başbakan sekreterine kaçmak için gerekli hazırlıkları yapmasını emrediyordu: Sekreter sordu:

— Arşivleri yakayım mı?

— Tabii, tabii, ama bir kopyasını alsanız iyi olur!...

Yazısız

Dünya KARİKATÜRLERİ

-KOÇAM KADAR BAĞÇE MERAKLISI ADAM GÖRMEDİM, PLÂİDA BİLE ÇİÇEKLİ MAYOLARDAN GÖZÜNÜ AYIRAMIYOR...

-BUGÜN GÜNEŞ İNSANI ÇİMDİKLİYOR...
-EVE GİT..
-EVDE DE KÜÇÜK BEY ÇİMDİKLİYOR!'

-BİL BAKALIM KİM ?

-GENÇ, GÜZEL, ZENGİN VE... AZ ZEKİ BİR KOCA İSTİYORUM!'

AKBANK'IN
1964
YILINDAKİ

2
MİLYON
150.000
LİRALIK
İKRAMİYELERİ

Şansınıza
Şans
Katacaktır

AKBANK

(AK-148)

**REKLAM
LARINIZ
İÇİN**

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER
İstanbul	A.B.D.
Ankara	Almanya (Federal)
İzmir	Almanya
Adana	Avusturya
Bursa	Avustralya
Diyarbakır	Belçika
Erzurum	Bulgaristan
Eskişehir	Çekoslovakya
Konya	Danimarka
Zonguldak	Fransa
	Hollanda
	İngiltere
	İspanya
	İsrail
	İsveç
	İsviçre
	İtalya
	Japonya
	Lübnan
	Macaristan
	Norveç
	Pakistan
	Polonya
	Portekiz
	Romanya
	Yugoslavya
	Yunanistan

Akbaba
Kıbrıs
SAYISI

AKBABA

İlâveli, 28 sayfalık bir Kıbrıs sayısı hazırlıyor.

Akbaba yazı ve karikatür ailesinin kalem ve fırçaları bir aydır bu özel sayı için çalışıyor.

26 Ağustos Çarşamba
günü çıkacak

KIBRIS SAYIMIZ

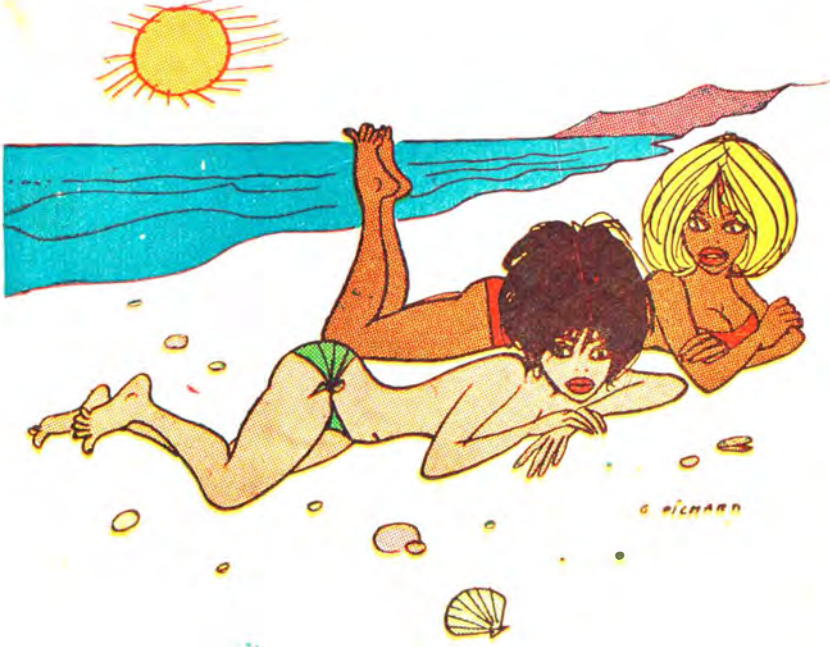
Yalnız Kıbrıs sayısı olmayacaktır. Üç gün sonra da, Türk süngülerinin Yunan ordusunu denize döktüğü gündür:

30 Ağustos Zafer Bayramı

Akbaba'nın Kıbrıs sayısını o mutlu güne getirmekle bahtıyarız!

Akbaba

Aklala

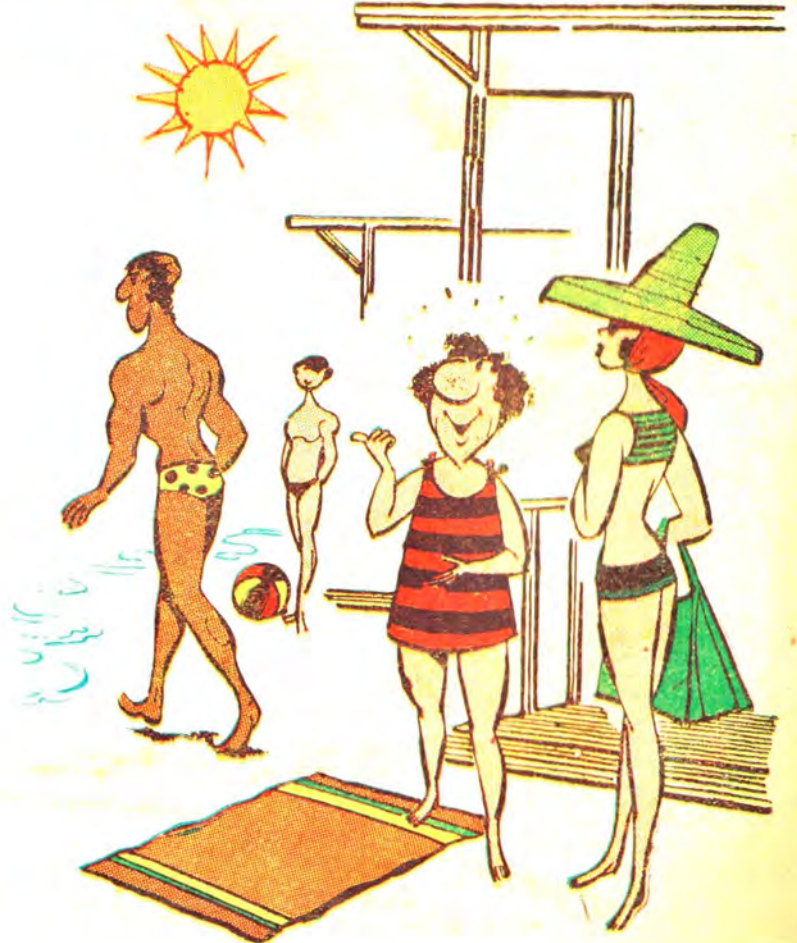
-İNSAN BURADA ÇIRÇIPLAK BİLE DENİZE GİREBİLİR
-NEYE YARAR? KİMSE YOK Kİ...

-ŞU KÜÇÜĞÜN YERİNDE OLSAM SÜP
TOZUNU AĞZIMA KOYMAZDIM!

-DOKTOR YOL YÜRÜMESİNİ TAVSİYE ETTİ DE...

-ÇOK ROMANTİK GENC: BENİ ÖPERKEN
GÖZLERİNİ KAPİYORDU!